HERÄÄ SUOMI

SUOMEN KANSAN JÄRJESTÖN PÄÄ-ÄÄNENKANNATTAJA

Lauantaina toukokuun 12. pnä | PÄÄTOIMITTAJA ARVI KALSTA | 2:nen vuosikerta ▪ 1934 No 19

Mietteitä erään Kauppalehden kirjoitussarjan johdosta:

„Pääoman välttämättömyydestä"

Ylläolevalla otsikolla yrittää O. K. Kilpi Kauppalehdessä hartaasti todistella — pääoman**omistajien** välttämättömyyttä, tosin uhrattuaan ensin muodon vuoksi kokonaisen palstan selittääkseen lukijoilleen, että tuotantovälineiden avulla voidaan tuottaa enemmän kuin ilman niitä.

Me olemme **ainakin yhtä vahvasti** kuin Kauppalehti ja O. K. Kilpi vakuutettuja henkilökohtaisen, **vastuunalaisen,** yksityisen yritteliäisyyden välttämättömyydestä. Ainoastaan marxilaisuuden myrkyttämän työväenluokan keskuudessa ollaan päinvastaista mieltä. Hyvähän olisi siis, jos tutustuisi O. K. Kilven todisteluihin. Mutta ikävä kyllä työväellä ei juuri ole tapana lukea Kauppalehteä, joka pääasiassa leviää vain itse kapitalistien keskuuteen. Ja näin ollen, on vaara tarjolla, että k.o. kirjoitus käytännössä muodostuu jonkinlaiseksi »keskinäisen ihailun kerhon» perustamispuuhaksi. Sitä tietä ei tätä rikkirevittyä kansaa eheytetä, eikä luokkavihaa lievennetä.

Kauppalehti lienee joskus ollut harmissaan siitä, että me olemme uskaltaneet sen »arvovaltaisia» näkökohtia arvostella. Se lienee tästä arvostelustamme tehnyt sen pintapuolisen johtopäätöksen, että me periaatteellisesti olisimme kapitalismia vastaan sen kaikissa muodoissa, ja että me muka Stalinin tai Rooseveltin tapaan puoltaisimme jonkunlaista valtiososialismia. Tässä lehti kuitenkin pahasti erehtyy!

Me olemme vain sitä mieltä, että kapitalismin **nykyiset** ilmenemismuodot **erinäisissä suhteissa** kaipaavat uudistusta, aivan niinkuin Kristinusko sen vanhassa muodossa noin 400 vuotta sitten kipeästi kaipasi Martti Lutherin toimeenpanemaa puhdistusta. »Finanssiryhmät», »koncernit», »eturyhmät» ym. ovat monissa tapauksissa kehittyneet »valtioiksi valtioissa». Valtapyyteet ja yksityinen voitonhimo ovat päässeet paisumaan kohtuuttomiin. Voitot ovat usein helpoimmin saavutettavissa keinottelemalla, saalistamalla luovaa työtä ja käyttämällä väärin rahan voimaa; eivätkä eri maissa voimassa olevat lait ja asetukset myönnä luovalle työlle ja rehelliselle toiminnalle riittävää turvaa. Kannattavaisuutta tavoiteltaessa ei enää huomata, että joskin kansa välttämättömästi tarvitsee yrittelijöitä, niin tarvitsevat yrittelijät vieläkin kipeämmin **ostokykyistä kansaa.**

Lehdessä, jota lukevat etupäässä vain itse kapitalistit, olisi sentähden paikallaan kiinnittää ennenkaikkea huomiota kapitalistien **itsetarkistuksen** välttämättömyyteen; sillä **omaan** välttämättömyyteensä he uskonevat jo ennakoltakin. Ja jos **silloin** joku työläinenkin sattumalta erehtyisi syventymään Kauppalehteen, niin se vaikuttaisi häneen tavalla, joka varmastikaan ei olisi sosialistipomoille varsin mieluinen.

»Kuka puoltaa itseänsä, hän syyttää itseänsä», sanoo ranskalainen sananlasku. Kapitalistien välttämättömyytensä korostaminen vaikuttaa työläisiin vain heikkouden sekä ylimielisyyden merkkinä. Työläinenkin kaipaa arvonantoa ja välttämättömyytensä tunnustamista, niin tuottajana kuin kuluttajanakin. Tuo kapitalistinen kanta: »kunhan **me** ensin pääsemme taas rikastumaan, niin sitten ryhdymme myöskin huolehtimaan siitä, että työväki voisi elää ja meiltä jotakin ostaa», on vain omiaan lisäämään luok-

(Jatk. siv. 2.)

Sosialismi ja marxilaisuus.

Liberalismin kannattajat koettavat kaikella mahdollisella tavalla todistella, että Suomen kansa on vapaa- ja sivistyskansa sentähden, että sen yksilöillä on mahdollisimman suuri halu henkilökohtaiseen vapauteen. Siksi he myöskin kiihkeästi kehoittavat kansaa viimeiseen asti taistelemaan kaikkia henkilökohtaisen »vapauden» rajoituksia vastaan.

Että noin ajattelisivat ja sanoisivat ainoastaan jotkut hölmöt, olisi vielä anteeksiannettavaa, mutta, että noita mielipiteitä ylläpitää ja kaikella muotoa tukee joukko maamme korkeimman älyllisen sivistyksen saaneita, on kansamme kannalta anteeksiantamatonta.

He korkeassa tieteellisessä »viisaudessaan», tietenkin tai tietämättään esittävät Suomen kansan kaikkea muuta kuin sivistyskansana. Sillä mitä alhaisimmalla sivistysasteella joku kansa on, sitä suurempi on kunkin yksilön itsesäilytysvaisto, alentuen loppujen lopuksi vain oman edun ja elämän turvaamiseen, niinkuin eläimillä. Mitä korkeampi taas kansansivistys on, sitä auliimpia ovat kansayhteisön jäsenet uhraamaan omat henkilökohtaiset etunsa ja mielipiteensä kansakokonaisuuden edestä, jopa ovat valmiit uhraamaan itsensäkin, jos niin tarvitaan.

Ja tämä mieli, joka antaa oman minän intressien astua syrjään kokonaisuuden säilyttämisen hyödyksi, on todella jokaisen inhimmillisen kulttuurin ensimmäinen edellytys. Vasta yhteisen edun kautta saa yksilö oman osansa takaisin. Tämä on oikeata sosialismia ja se sisältyy kansallissosialististen periaatteitten lauseeseen:

Kokonaisuuden etu ennen yksityisetua.

Vain tällä perusteella voidaan rakentaa eheä ja kokonainen Suomen kansakunta. Se, joka väittää, että Suomen varsinainen kansa olisi innokas yksilövapauden, yksilöanarkian kannattaja, valehtelee, sillä päinvastoin Suomen kansan historia on täynnä esimerkkejä urheitten sankarien uhrautumisista kansamme ja maamme puolesta. Ja siksi juuri Suomen kansa on kulttuurikansa. Lauletaanhan meidän kansanlauluissakin:

Työhön, työhön yhtenä kansana siis,
rehellisehen arvoisaan!
Saman maan, saman kansan onnelle
joka korsikin kannetaan.

Kaikki, kaikk' ylös yhtenä miehenä nyt
Suomen onnea valvomaan!
Hetken työ tuhatvuosihin vaikuttaa,
isänmaahan ja maailmaan.

Ainoastaan yksilöjen uhrautumiskyvystä kokonaisuuden edestä voivat syntyä kaikki nuo suuret inhimilliset teot, jotka tuottavat tekijälleen vähän palkkaa, mutta jälkimaailmalle mitä suurimman siunauksen. Ainoastaan siitä syystä voimme myös ymmärtää, miksi monet voivat vilpittömästi viettää puutteellista elämää, joka heille itselleen tuottaa vain köyhyyttä ja niukkuutta, mutta varmistaa kokonaisuudelle olemassaolon perusteet

Tämä ja ainoastaan tämä on oikeata sosialismia. Se on yhteishyvää, jota me tarvitsemme kansallisuustunteen lisäksi rakentaaksemme uuden ja terveen Suomen.

Tällä sosialismilla ei ole mitään tekemistä marxilaisuuden ajaman valhesosialismin kanssa.

(Jatk. siv. 3)

Nykyhetken Saksa

ja kansallissosialismin vaikutus kansaan.

H'aasti erosi laiva Helsingin satamasta. Toiset jäivät rannalle ja toiset alkoivat matkansa kohti huomenensa nähnyttä maata ja kansaa. Saimme laivalla haltuumme kaksi 9 hengen hyttiä 3 luokassa, eikä koko laivassa ketään muita matkustajia ollutkaan. Matka sujui mitä parhaiten ja ainoana työnämme oli mukana seuranneiden lokkien ruokkiminen, jota työtä muuten olisi saanut ruokamiesten puolesta tehdä vaikka kuinka kauan tahansa. Koetimme kaikin voimimme tehdä loppua rakkaiden emäntiemme mukaamme varaamista eväistä, mutta ainakaan menomatkalla emme niissä aikeissa alunkaan onnistuneet, ,siksi suuret olivat muonavaramme. Teimme myöskin tuttavuutta laivan miehistön kanssa ja selostimme heille uutta maailmankatsomusta ja ajamiamme sosiaalisia asioita. Työmme herätti merimiehissäkin vastakaikua ja olipa hauskaa nähdä aurinkoisena sunnuntaina koko laivan miehistön vapaana olevan osan hartaana tutkiskelevan lehteämme Herää Suomi.

Maanantai aamuna kello 8 kiinnitettiin laivamme Poseidon, Gdynian satamaan, joka virallisesti kuuluu Puolalle vaikka koko seutu on puhtaasti saksalaista aluetta. Pakkorauhan seurauksia tämäkin ja osaltaan lie vielä vaikuttanut luovutukseen herra Pildsutskin korkea-asteisuus vapaamuurarina. Komento koko maassa on samanlainen kuin yleensä slaavilaismaissa on totutunmukaista. Saimme nytkin odottaa huomattavan monta pitkää akateemista neljännestä ennenkuin korkea arvoinen herra satamapoliisi suvaitsi saapua, vaikka hän kovin hyvin tiesi virkatehtävänsä ajan sekä paikan. Sivuutan ilman muuta kaikki pikkumaiset, naurettavat variaatiot koko komennossa ja lopuksi vain mainitsen että muutama sata metrinen automatka maksoi kokonaista 80 rakasta Niukkasta. Ennenkuin päästiin junaan oli vielä monta kovinkin tärkeän näköistä santarmia naurettavan värikkäine pukuineen ja hirveine sapeleineen tiukkaamassa passia ja matkalippujamme. Danzigissa olimme taas pakoitettuja muuttamaan omien seteliemme muotoa vapaakaupungin rahaa vastaavaksi ja sitten vasta kykenimme lunastamaan matkaliput edelleen. Vielä kerran olimme pakoitetut kulkemaan tuon surullisen koridoorin läpi ja vasta sen jälkeen vapauduimme näkemästä tympäisevän virkaintoisia puolalaista verta olevia santarmeja y.m.

Heti rajan sivuutettuamme näkyi ensimäiset hakaristiliput ja niitä ei ollut vähän, oli suorastaan liikuttavaa nähdä tämä vapauden ja uuden elämän symbooli liehuvan kovinkin pienien mutta hyvin hoidettujen talojen katoilla. Myöskin olimme ensikerran elämässä tilaisuudessa näkemään eläviä SA- ja SS miehiä, joista olimme, ainakin omasta kohdastani, lukeneet ainoastaan lehdistä

(Jatk. siv. 3)

Kilpalaulanta.

Arki-ihmisen mietteitä VII.

Suomen kansa valitsee miehensä eduskuntaan tavalla, joka on kansalle itselleen sangen mukava. Ei näet tarvitse muuta kuin kerran kolmessa vuodessa käydä viivan vedossa. Ja jos oikein heittäytyy laiskaksi, niin ei tarvitse tehdä edes sitäkään, sillä kyllä äänestäjiä aina sen verran löytyy, että saadaan kaksisataa edustajaa kasaan. Itse järjestelmä ei siis velvoita tai painosta kansalaisia millään tavoin harrastamaan maan asioiden hoitoa, ja siitä syystä useimmat heistä ovatkin näissä kysymyksissä aivan avuttomia.

Edustajan valitseminen perustuu tunteisiin. Edustajaehdokkaiden tehtävänä on ennen vaaleja käydä kutkuttamassa näitä tunteita hereille, jotta äänestäjien lauma asianomaisen osalle tulisi mahdollisimman suureksi. Tästä syystä puhujataito on edustajiksi pyrkivän parhaita avuja, eikä yhteinen kansa muita kyvynnäytteitä vaadikaan. Puheen sisällön määrää poliittinen ryhmä, joka nimittää itseään puolueeksi ja joka on myös kyseellisen puhujan edustajaehdokkaaksi nimennyt.

Kukin puolue on keksinyt omiin nimiinsä joukon lupauksia ja päähänpistoja, joita se nimittää ohjelmaksi. Ohjelman tarkoituksena on vedota kansan tunteisiin ja se on siis edustajaehdokkaankin puheen ytimenä. Eri puolueilla täytyy tietenkin olla erilaiset ohjelmat, jotka useissa kohdin ovat keskenään täysin vastakkaisia. Tästä syystä **ei mikään puolue milloinkaan saa ajetuksi ohjelmaansa ehjänä päätökseen asti,** mikä seikka kansan on hyvä muistaa.

Eduskunnan työ tapahtuukin keskinäisten kinastelujen merkeissä, sillä kukin puolue koettaa toteuttaa kansalle antamiaan lupauksia. Ei ole näin ollen ihmettelemistä siinä, että **maan etu pyrkii siinä tohinassa unohtumaan.** Onhan ennen kaikkea koetettava saada aikaan sitä, mitä on luvattu, ja poliittisesti kouluttamaton kansahan vaatii juuri sitä eikä erikoisemmin ole ihastunut yleviin toimenpiteisiin "koko maan parhaaksi".

Edustajat työskentelevät puhumalla ja äänestämällä. Yksityisen edustajan julkisen mielipiteen määrää hänen puolueensa, joten hänen on äänestettävä puolueensa tahdon mukaisesti. Hänen on myös tämä mielipiteensä tuotava tarvittaessa julki mahdollisimman vaikuttavana puheena. On kumminkin kyseenalaista, **onko parhainkaan eduskunta puheaikana saanut muutosta äänestystulokseen,** mikä seikka edustajien on hyvä muistaa. Mutta puheiden tarkoituksenahan lieneekin useimmiten herättää ihastusta oman puolueen keskuudessa, sillä onhan lehterillä aina joku oman puolueen lehdistöstä pännää pyörittämässä. Sitä paitsi se helpottaa valituksitulemista seuraavissa vaaleissa.

Edustajille ja eduskunnalle pyritään usein hymyilemään, varsinkin pääkaupungissa. Mutta se on sopimatonta. Ei itse edustajissa yksilöinä tai kokonaisuutena mitään vikaa ole. He ovat kaikki kunnon ihmisiä ja vieläpä paremmasta päästä valittuja. Ja epäilemättä he tekevätkin parhaansa sikäli kuin se nykyisen järjestelmän puitteissa on mahdollista. Ei myöskään pidä harkitsemattomasti antaa itse eduskunnalle myöskään kaikenlaisia haukkumanimiä. Jos nimi on välttämättä annettava, niin olkoon se lempinimi. Ja koska työ on miehen kunnia, niin **annettakoon lempinimikin työn mukaan.** Siis: "äänestyskerho".

*

Puolueohjelman tunnepohja voi olla erilainen. Sosialidemokraateilla se perustuu luokkavihaan, maalaisliitolla yksipuoliseen maanviljelijäin etujen valvomiseen, ruotsalaisella kansanpuolueella kieliriitaan ja edistyksellä ja kokoomuksella joihinkin pyöreisiin sivistys-, valistus-, takaus-, puolustus- j.n.e. lauselmiin. Kahden ensinmainitun puolueen olemassaolon kyllä ymmärtää, vaikkei kummankaan tunnepohja olekaan autuaaksitekevä. Sen sijaan muiden puolueiden olemassaolon välttämättömyys tuntuu lievästi sanoen arveluttavalta.

On vaikea käsittää, minkä vuoksi täytyy esim. olla olemassa kokoomuspuolue ja edistyspuolue. Mikseivät ne voisi lyöttäytyä yksiin Luultavimmin onkin asia niin, että on elätettävänä liian paljon sanomalehtiä yhtä puoluetta varten. Ja näin on jouduttu takaperoisesti jakamaan sanomalehdet afäärisyistä kahteen eri leiriin ja tämän seurauksena keinottelemaan kaksi eri puoluetta. Kun sitten näin pitkälle on päästy, niin on kummankin leirin sanomalehtien jo pakko kirjoittaa samasta kysymyksestä eri mielipiteet, jotta kansa oikein näkisi, kuinka tärkeät ne puolueet ovat. Useimmilla lehtien lukijoilla ei taas ole mitään ennakkomielipiteitä asioista, joten ne saadaan mukavasti puoluelehdistä. Ja sopivasti kirjoittamalla saa puoluelehti uskotelluksi, että lehden mielipide on juuri lukijankin mielipide. Näin syntyvät kummankin lehtileirin kannattajajoukot, jotka voivat kehittyä hyvinkin puoluekiihkoisiksi. **Kokoomuspuolueen ja edistyspuolueen erilläänolo perustuu suurim-**

(Jatk. siv. 3)

Punaisen Valtakunnan arvoitus.

III.

Ei kestänyt kauan, ennenkuin bolshevikit huomasivat tarvitsevansa porvarillisen maailman apua. Mutta tämä soti kovasti heidän periaatteitaan vastaan. Neuvostolan kokeneet erikoisalojen tuntijat kutsuttiin koolle ja pohdittiin, millä päästäisiin tukalasta asemasta. Silloin syntyi niin sanottu viisivuotis- tai miksei kymmenvuotisohjelma. Viidessä vuodessa piti neuvostolan päästä kaikista puutteista ja suunnattoman suurisuuntainen ohjelma laadittiin. Ulkomailta hankittiin tuhansia insinöörejä, tehtailijoita y.m. Samoin työväkeä. Kuumeisella kiireellä ryhdyttiin rakentamaan ihannekaupunkeja, tehdaslaitoksia, kouluja, nuorisotaloja, sairaaloita, rautateitä ja maanteitä y.m. Löytyypä viisivuotissuunnitelma myös shakkipelille, voimistelulle, teattereille y. m.

Kun ohjelma suurin piirtein on suoritettu, seisoo neuvostovalta lujana ja varsinkin kun se kaikkein ensimäiseksi kehittää sotalaitoksensa. Sotatarvetehtaita rakennetaan ja jo nyt löytyy tankkeja, lentokoneita, tykkejä y.m. sangen suuret määrät.

Stalin väitti viisivuotisohjelman onnistuneen 93 %-iksi... emme voi tälläista uskoa, mutta toisaalta on todettava, etä mahti, jota nyt rakennetaan rajan toisella puolella tulee olemaan sellainen, että koko maailma saa jotakin ajatelemista. Omituista kyllä auttavat ulkomaalaiset miehet neuvostovaltaa nousemaan. Taas niin kuin usein ennen täytyy todeta, ettei porvarillinen maailma ole mitään oppinut tässä suhteessa. Terästetään aseita itseään vastaan.

Jokainen neuvostovenäjän kansalainen saa katsoa itseään mobilisoiduksi suurta ohjelmaa varten. Ken ei täytä velvollisuuksiaan, joutuu Tjekan käsiteltäväksi. Yötä päivää tehdään työtä.

Neuvostolassa rakennetaan n.s. ihannekaupunkeja ja tunnetuin näistä on Nicshnij lähellä Okaa. Tämän kaupungin ovat pääasiallisesti amerikkalaiset rakentaneet ja siellä löydämme myös Ford-tehtaat, jotka tekevät työtä autopuutteen poistamiseksi.

Vaikkakin ohjelma jo on toiminut kauan kylläkin, on kuitenkin edelleen suurta puutetta vaatteista ja ruokavaroista. Mutta joskin varsinkin suurissa kaupungeissa nähdään puutetta, niin näemme Uralin hiilikaivoksissa ja suurten tehtaitten alueilla syötävää yllin kyllin. Mitä tärkeämpi toiminta neuvostolan hyväksi, sitä paremmat olot. Löytyy myöskin ohjelma tavaravienistä ulkomaille. Sitä koetetaan vuosi vuodelta kehittää.

Vuonna 1930 ilmoitti hallitus että puutavaravienti oli kohonnut 150 % verrattuna vientiin 1929. Silloin olisi viety neuvostolasta kaikkiaan 8,000,000,000 kuutiojalkaa. Vuodelle 1933 oli suunniteltu ja 109,000,000,000 kuutiojalan vienti. Nyt viedään maasta jo enemmän puutavaa kuin öljyä. Suurimmat ostajat ovat olleet Englanti, Saksa, Hollanti ja Belgia. Amerikka osti antrasiittihiiliä, ja Ranska öljyä ja polttoaineita laivastolleen. Suurin öljytrusti Venäjällä Azneft on noussut niin valtavaksi, etteivät sille ulkomaiset trustit pian mitään kykene. Dumpingjärjestelmällä tuotteet yhä saadaan levitetyksi.

Maanviljelysalalla ei viisivuotissuunnitelma ole kyennyt toimimaan yhtähyvin. Tässä piilee vielä neuvostolalle jokin Akilleksenkantapää. Kolhoosijärjestelmällä koetetaan kaikin mokomin saada talonpojat mukaan, mutta tämä väki epäröi. Talonpoika ei halua ryhtyä numeroksi neuvostolassa ja tyytyy mieluimmin vapaaksiolemiseen, jossa häntä vainotaan ja hänelle asetetan kaikennäköisiä esteitä ja veroja kuin että hän ryhtyisi yhdessä komissaarien kanssa viljelemään maata. Mutta tässäkin suhteessa on vallanpitäjillä kaikki aseet ja ajan mittaan tulevat talonpojat voimattomiksi. Vuonna 1928 olivat tietojen mukaan jo 500,000 maatilaa mukana 25 miljoonasta. Hallitus lupaa huoletonta elämää, jossa ei enää koskaan tarvitse nähdä nälkää, antaa koneita lainaksi tai halvalla. Mutta kaikesta huolimatta on vapaus kuitenkin niin monelle kalliimpi kuin kaikki lupaukset. Kun väkivoimalla alettiin toimittamaan talonpojat kolhooseihin, niin nämä ryhtyivät saboteeraamaan jättämättä pellot autioiksi ja teurastamalla karjan.

Nyt väitetään bolsheviikkien kuitenkin jo paremmin onnistuneen myös tässä kysymyksesä ja viljaa aletaan yhä enemmän viemään ulkomaille.

IV.

Miltä neuvostola nykypäivinä näyttää. Moni haluaisi tähän kysymykseen vastausta. Sitten 1918 on aika paljon siellä muuttunut. Engströmin nähdyt villit poikalaumat ovat hävinneet ja joutuneet kouluihin tai kasvatuslaitoksiin. Katuja ja taloja on korjattu ja seiniä maalattu Moskova näyttää keskikaupungissa valoisalta iltasin kaikennäköisten valomainostusten ja

(Jatk. siv. 3.)

Tää korutont' on kertomaa.

Eilispäivänä, pistäytyessäni Herää Suomen toimituksessa, sain tiukkakatseiselta toimitussihteeriltämme pontevan määräyksen, että tämän viikkoiseen lehteen on kirjoitettava pakina tilanteen helpottumisesta. Kun uskalsin huomauttaa, etten ainakaan omalta kohdaltani ollut huomannut muita helpponemisen merkkejä kuin sen, että jo pariinkin kertaan käännetty takkini oli käynyt entistäänkin väljemmäksi ja että liivieni taskut olivat pysyneet verraten puhtaina ja ehjinä vain siitä syystä, etteivät maailmaa kiertävät niukkaset olleet päässeet niitä juuri laisinkaan kuluttamaan, sanoi sihteerimme purevasti, etten ollut seurannut hituistakaan aikaani. Lue hyvä mies edes lehtiä, niin huomaat, kuinka ajat ovat parantuneet ja parantuvat ihan solkenaan. Näin kuuluivat hänen pitkäsen jylinää muistuttavat loppusanansa, joihin minun vähäpätöisyydelläni ei ollut nokan koputtamista.

Tänään, jolloin muuten sattuu olemaan pahuksen kaunis kevätpäivä ja vielä lisäksi helatorstai, olen souvista vapaana muistellut eilen saamaani satikutia ja hikipäässä yrittänyt haeskella kaikin mahdollisin keinoin noita tilanteen helpottumisen merkkejä. Lisäksi olen tehnyt tämän haeskelun täysin laillisesti ja ennakkoluulottomasti, siitäkin huolimatta, että jo syyskuusta 1928 lähtien, jolloin lamakausi alkoi puristaa, olen monien muitten mukana saanut todeta miltei kuukausi kuukaudelta toistuneet parantumisvakuuttelut ja -ennustelut rauhoittavien lääkkeitten veroisiksi nukuttamispulvereiksi. Sitä paitsi olen, päästäkseni vapaaksi kaikenkarvaisten maailmanparantajien hapatuksesta sekä tuon kolmannen valtakunnan lumoista, lukenut ensin mieleni rauhoittamiseksi Helsingin Sanomain, jota myöskin hallituksen sanansaattajaksi on kutsuttu, pääkirjoituksen, minkä nimikin: Vaikeuksien liioittelua on jo tarkoitettu hermoja tyynnyttäväksi. Mitä hiivatin kypeliä meidänkin maassamme on — kyseellisestä kirjoituksista päättäen — harjoitettu, se käy selville viimeistä edellisestä kappaleesta, joka sanasta sanaan lainattuna kuuluu seuraavasti:

»Meillä Suomessakin on tuo vaikeuksien liioittelua harjoittava ja toivottomuutta lietsova valtataistelutaktiikka hyvinkin tuttu ilmiö. Vaikka kerta toisensa jälkeen annetaan mitä pätevimmiltä asiantuntijatahoilta sellaisia arvosteluja, että Suomessa on hoidettu asiat aivan erikoisen hyvin ja että olemme vaikeuksistamme huolimatta muihin maihin verraten onnellisessa asemassa, kiertää maakunnissa puhujia ja siellä levitetään sanomalehtiä, jotka maalaavat olojamme mitä synkimmin värein ja lupautuvat hyväntahtoisesti »pelastamaan» tämän maan ja kansan siitä onnettomuuden kuilusta, mihin muka »puoluepoliitikot» ja heidän käsissään oleva kelvoton valtiovalta ovat tämän maan ja kansan johdattaneet. Sellainen on jyrkästi tuomittavaa valtakeinottelua hetkellä, jolloin tarvittaisiin yrittäjärohkeutta, voimien keskitystä tuottavaan työhön ja tulevaisuudenuskoa.»

Samalla kun mielessäni säälin ja sa-

(Jatk. siv. 2.)

VIIKON UUTISIA

Ylläolevalla otsikolla tulee »Herää Suomi» joka numerossaan julkaisemaan lyhyen yhteenvedon viikon tärkeimmistä tapahtumista kotimaassa ja ulkomailla. Leikkaamalla ja säilyttämällä ne, voi lukija vuoden loppuun mennessä muodostaa itselleen hyvän hakemiston, joka antaa hänelle suppean yleiskuvan yleisten asioiden kulusta koko vuoden aikana.

KOTIMAA.

28. 4. Rautateiden toiminnan tulokset viime vuodelta olivat tuntuvasti paremmat kuin vuodelta 1932. Kuluvan vuoden tulokset näyttävät vieläkin paremmilta.

28. 4. Budapestin lähettiläämme O. Talas on määrätty lähettilääksi myöskin Bulgariaan, Jugoslaviaan ja Turkkiin.

30. 4. Keskitalvi oli 8 viikkoa normaalia lyhempi.

30. 4. Pihlajamäki ja Reini tulivat Roomassa Euroopanmestareiksi painissa.

30. 4. Teollisuus-Hypoteekkipankin laina 6 milj. dollaria maksetaan pois.

1. 5. Pohjanmaan joet ovat luoneet jääpeitteensä. Suurin tulvavaara poistettiin räjäyttämällä padot.

3. 5. Turussa juhlittiin 2. 5. vointarkastuslaitoksen valmistumista.

4. 5. Ankara tulipalo raivosi eilen J. Merivaara Oy:n tehtaalla. Tehtaan maalausosasto tuhoutui.

4. 5. Vihdissä ampui vapunaattona työmies Heikki Tuominen toverinsa Reino Lehdon, sisarensa ja lopuksi itsensä.

4. 5. Helsingissä alkoi eilen piispain kokous.

4. 5. Kansakouluoppilaidenkin keskuudessa on harjoitettu poliittista kiihoitusta. Marxilaisten sormet ovat olleet pelissä tällä kertaa.

4. 5. Rouva Mittler on tuomittu kavalluksesta 6 vuodeksi kuritushuoneeseen ja korvaamaan valtiolle Smk. 2,659,849:-71 penniä.

5. 5. Ensi vuonna on arvioitu tullituloissa tapahtuvan 140 milj. lisäyksen.

6. 5. Tulvatilanne Perä-Pohjolassa on monin paikoin hyvin uhkaava.

6. 5. Etelä-Suomen Kaukopuhelin Oy. on toiminut 40 vuotta.

7. 5. 71-vuotias vanhus Kustaa Henrik Salo Karjalohjalla on kuristanut vaimonsa kuoliaaksi.

8. 5. Täkäläisen saksalaisen kauppakamarin 10-vuotisjuhlaan kutsutut saksalaiset vieraat ovat saapuneet.

8. 5. Suomen sotavelasta Amerikalle tehtänee lähiaikoina sopimus. Toiset maat tulevat vasta jäljessä. Suomi on ensimmäinen maa, joka täydelleen sopimuksenmukaisesti ja »reilusti» on suorittanut maksuvelvollisuutensa Yhdysvalloille — Ameriikan juutalaisille. Siitä tämä päänsilitys. Köyhiäkö muut maat ovat olleet vai — älyllisiä.

8. 5. Perä-Pohjolan tulva-alueella on vesi kohonnut korkeammalle kuin miesmuistiin.

8. 5. Gutzeitin laatikkotehtaassa on 380 työläistä lakossa.

9. 5. Ensi syksynä esitettänee eduskunnalle sterilisoimislaki.

9. 5. Riihimäellä ajoi yhteen 2 tavarajunaa.

9. 5. Maan kettutarhoissa on tätä nykyä 14,000 kettua.

10. 5. Tuli tuhosi eilen Lieksassa n. 80 rakennusta. Rajavartioston esikuntatalo, kasarmit, kaksi hotellia, useita liiketaloja, asuinrakennuksia ja työväentalo paloivat poroksi. 40 perhettä jäivät asunnottomiksi.

10. 5. Ruotsin ulkoministeri Sandler saapui eilen Helsinkiin.

10. 5. Perä-Pohjolan tulvat karkoittavat asukkaita kodeistaan.

10. 5. Turussa on tapahtunut järkyttävä verityö. Työmies Uuno Virta on

Me kumarsimme sittenkin.

Ei ole pitkää aikaa kulunut siitä, kun pääministerimme ja puolustusministerimme julkisuudessa antoivat arvostelun kansainliitosta. Molemmat totesivat, että kansainliitto oli menettänyt merkityksensä. Suurelle yleisölle on ollut selvillä jo aikaisemminkin, ettei kansainliitto ole pystynyt palvelemaan kansoja, vaan päinvastoin se on ollut kaikkea muuta kuin hyväntekijä. Kansainliittohan syntyikin kansainvälisten rahamiesvoimien vaikutuksesta palvelemaan kansainvälistä rahavaltaa. Siihen saatiin alussa eri kansat yhtymään, kaikki uskoivat sen koituvan kansoille hyödyksi.

Nyt on kumminkin kylmä todellisuus osoittanut, ettei kansainliitto ole saanut kansojen välille siunauksellista työtä edes alkuun. Tämän liiton avulla ovat kansainväliset juutalaiset voineet ajaa omia itsekkeitä etujaan, mutta mitkään asiakirjat eikä tapahtumat pysty osoittamaan, että siitä olisi ollut meillekään mitään etua. Pää- ja puolustusministerimmekin, kuten yllä jo viittasimme, totesivat, että liitto on ollut meille merkityksetön ja ettei tähän saakka julkisuudessa kukaan ole edes yrittänyt osoittaa, että maamme suuria kansainliiton aiheuttamia kustaannuksia vastaan ei ole siitä hyötynyt mitään muuta kuin *karvaita "virallisia" pettymyksiä.*

Nyt ovat uutiset kertoneet, että kansainliiton edustajina kävivät äskettäin maassamme liiton alipääsihteeri E. P. Walters ja taloudellisen osaston jäsen C. E. A. M. Smets ynnä heidän sihteerinsä Johnston. Vieraat luonnollisesti otettiin hyvin vastaan. Ulkoasiainministeri ulkoasian hoitajana ennen muita piti vieraille seuraa. Tietysti vieraille oli järjestetty tilaisuus käyntiin presidentin luona. He kävivät ulkoasiainministerin seurassa matkalla Imatralla, Ensossa sekä matkan verrella luonnollisesti Viipurissa, jossa pysähdyttiin ja tietysti kaupunginjohto kansaamme ryöstävää kansainvälisyyttä palvellakseen järjesti näille arvovaltaisille, kansainliiton välityksellä, juutalaisen rahavallan edustajille illalliset, jossa tiettävästi molemminpuoliset sympatiat esiintuotiin. Helsinkiin palattua meikäläisen rahavallan ja kansainvälisen vapaamuurarinjärjestön edustaja sekä samalla Suomen Pankin pääjohtaja tarjosi vieraille lounaan. Juhlimassa oli luonnollisesti suuri joukko muitakin kansalaisia mukana. Jokainen kai tahtoi olle tukemassa näitä kansainvälisiä "hyväntekijöitä".

Sen, että valtion viralliset elimet eivät voineet olla edes jotenkuten "suhtautumatta" näihin "vieraisiimme", ymmärtää. Pää- ja puolustusministerimme, jotka olivat julkisesti oikean tuomion koko liitosta langettaneet eivät uutisista päätellen olleet juhlinnassa mukana. Mutta outoa on, etteivät täysin vapaat kansalaiset ja kuntien viralliset elimet voineet pysyä asiasta sivussa. Emme tahtoisi mitenkään uskoa, että näilläkin on sitten aihetta vastapalveluksen tekoon, heillä ei ainakaan ollut oikeutta siihen veronmaksajien kustannuksella.

Mitenkä välitöntä ja vilpitöntä oli yllämainittu juhlinta, on vaikea syrjäisen tietää, mutta se, kenen puolesta tunnettiin käynnistä varmasti täysin vilpitöntä mielihyvää, on nykyisen järjestelmän tukijat. Helsingin Sanomat toi sen t.k. 10 p:nä arvonaisesti julki. Tämä ei luonnollisesti ole mitenkään ihmeteltävää. Näitä vieraita oli haastateltu ja heidän lausuntonsa olikin mainitulle lehdelle erittäin miellyttävää, joka seikka lehden pääartikkelissa tuli ilmi. Vierailtten sanonta siitä, että meidän olomme ovat hyvät, kauppataseemme voimakkaasti aktiivinen, viranomaisten toimenpiteet viisaita ja harkittuja. Kansainvälinen kaupan "vapaus meillä", myöskin tuntui miellyttävän vieraita, se oli "viisasta ja hyödyllistä". Luonnollisesti Suomen velkojen "hyvä hoito" tuotiin esille.

Tämä on kaikki sitä, mitä nykyisen järjestelmän hyödynnauttijat ovat lakkaamatta hölpyttäneet. Aivan luonnollista on, että Helsingin Sanomat riemastuu tällaisesta lausunnosta. *Tulihan taas yksi arvovaltainen taho, joka todisti, että nykyinen ryöstöpolitiikka on paikallaan.*

Näitten arvovaltaisten lausuntoa käyttää mainittu lehti hyväkseen paitsi puolustaakseen nykyistä järjestelmää *myöskin hyökätessään niitä vastaan, otka korostavat nykyisen systeemin heikkouksia ja jotka tahtovat rakentaa tämän entisen tilalle jotain muuta joka entistä paremmin kykenisi palvelemaan kansan etua.* Lehti painostaa, että kun mitä pätevimmältä "asiantuntijataholta" annetaan tunnustus, kuten nytkin, *että Suomessa on hoidettu asiat erikoisen hyvin, ja "että olemme vaikeuksistamme huolimatta muihin maihin verrattuna onnellisessa asemassa"*, niin siitä huolimatta "kiertää maakunnissa puhujia ja siellä levitetään sanomalehtiä, jotka maalaavat olojamme mitä synkimmin värein". Helsingin Sanomat näkee tässäkin olevan vain "valtahemmottelun" kysymyksessä.

Tämä kaikki todistaa sitä omahyväisyyttä, mikä nykyisen järjestelmän kannattajille on niin ominaista. He eivät näe muuta kuin oman hyvinvointinsa. Se, että heidän hyvinvointinsa perustuu toisten kärsymyksiin, ei kuitenkaan häiritse heidän rauhaansa. Kaikki uusi, joka vähänkin asettaisi heille uusia velvollisuuksia ja tietäisi yhteisen kansan tilanteen parantamista, on pahasta, vaikka tämä uusi ei mitenkään koituisi nykyisen systeemin palvojillekaan vahingoksi sikäli, *mikäli he tasapuolisesti toisten kanssa yhdenvertaisina tahtoisivat kilvoitella hyvinvoinnista ja täyttää kansalaisvelvollisuutensa.*

Tässäkään näitten kansainliiton edustajien juhlinnassa ei löytynyt ainotakaan lehteä, joka olisi sanallakaan tuonut totuutta julki. Kaikki kuorossa yhtyivät kannattamaan kansainvälisen rahavallan edustajia. Ei enää Helsingin Sanomatkaan "muistanut" miten esim. pääministerikin, vaikka hänkin on täysin nykyisen järjestelmän kannalla, äskettäin arvosteli kansainliittoa. Tämäkin "mitä pätevin arvovaltainen taho" kelpaisi, kun piti puolustaa kansaamme ryöstävää politiikkaa, joka tietää hyvinvointia vain pienelle osalle kansaamme, mutta jättää suuren osan kansaamme ulkopuolelle mahdollisuuksien.

---

mustasukkaisuudesta ampunut ensin vaimonsa ja sitten itsensä. Heiltä jäi vuoden vanha lapsi.

10. 5. Yliopiston konsistori ehdottaa komiteaa selvittämään kymystä ylioppilastulvan vähentämiseksi.

10. 5. Kauppakorkeakoulun sormustenjakotilaisuudessa sai 56 kandidaattia sormuksensa.

ULKOMAAT.

28. 4. Berlinissä on alkanut valtakunnan pankin ja ulkomaisten velkojain konferenssi.

28. 4. Viron hallituksen politiikassa on havaittavissa oireita suopeammasta suhtautumisesta vapaussotureihin.

29. 4. Japanilaiset suunnittelevat Abessiniaan laajoja puuvillaviljelyksiä.

29. 4. Japani pyrkii Kiinassa suojelusherran asemaan.

29. 4. Englannin viime budjetissa on 31 miljoonan punnan ylijäämä.

29. 4. Kommunistit ovat metelöineet rajusti Oslossa. Useat henkilöt ovat saaneet vammoja.

30. 4. Italia ei halua hyväksyä Itävallan ja Saksan yhtymistä, kirjoittaa ranskalainen kirjailija Raymond Recouly.

1. 5. Parlamenttarismi Itävallassa on nyt muodollisestikin poistettu.

1. 5. Ranskan vasemmisto ei tahdo mukautua vaaliratkaisuihin.

3. 5. Dollfuss Itävallassa juhlitutti itseään suurenmoisesti valtiosääntöjuhlien yhteydessä.

3. 5. Saksassa vietettiin vappuna kansallisen työn päivää. Tempelhofin kentällä Berlinissä oli läsnä 2 milj. ihmistä.

3. 5. Parisin kapinassa kahakoi tuntikausia 2,000 poliisia ja osasto liikkuvaa kaartia.

4. 5. Japani on tarjonnut Kiinalle neuvotteluja.

4. 5. Skandinavian kommunistit ovat vilkkaassa toiminnassa.

6. 5. Kreikassa ovat eräät liikemiehet tullikavalluksillaan aiheuttaneet valtiolle 1,500 milj. drakman tappion.

6. 5. Kansainliiton sihteeristön edustajat F. P. Walters ja C. E. Smets ovat saapuneet Helsinkiin.

KANSALLISEN KULTTUURIMME KUVASTIN.

Todellista isänmaallisuutta kehitämme muistamalla esi-isiemme kulttuuria rakentavaa työtä ja sen tuloksia. — Kuluvan vuoden aikana tulee "Herää Suomi" joka numerossaan ylläolevall, otsikolla julkaisemaan sanottuun päämäärään tähtääviä kirjoituksia. Kehoitamme kansallista kulttuuriamme harrastavia henkilöitä, jotka voivat asettaa käytettäväksemme tarkoitusta varten sopivaa, todellisesti arvokasta historian, skonnon, tieteen, taiteen, tekniikan, perintätapojen ym. aloilta, ottamaan yhteyttä toimitukseemme.

Olemme lainanneet allaolevan kappaleen Iivari Leiviskän teoksesta »*Maat ja valtiot*».

SUOMI, ASUKKAAT.

Varhaisin asutus. Milloin Suomi sai ensimmäiset asukkaansa, ei tiedetä varmaan, mutta arvellaan täällä olleen asukkaita jo 6000 vuotta sitten. Vanhimmat maassamme löydetyt kivikauden esineet, joita pidetään 5000—6000 vuoden ikäisinä, ovat löydetyt sekä Karjalasta että Länsi-Suomesta, jonka vuoksi otaksutaan ihmisten saapuneen tänne kahdelta suunnalta, Karjalan kannasta myöten Venäjältä ja meren poikki etelästä tahi lounaasta. Pääosa kivikautisia löytöjä on peräisin vasta kolmannelta ja toiselta vuosituhannelta e. Kr. Suuria asutuskeskuksia oli silloin mm. Laatokan luoteisrannalla ja Aunuksessa, missä asukkaat olivat liikkuvaa metsästäjä- ja kalastajaväestöä ja pitivät kotieläimenään koiraa ja luultavasti myös poroa. Samoihin aikoihin ilmestyi Länsi-Suomeen entistä kehittyneempi kivikautinen kulttuuri, jonka tunnusmerkkinä ovat erinäiset työ- ja sotakirveet sekä saviastiain nyöriaiheinen koristelu. Muinaistutkijat otaksuvat, että niissä kuvastuu uusi asutuskerros, joka levisi maamme lounaisosaan varhaisemman väestön rinnalle. Vanhimman asutuksen samoinkuin Itä-Suomen silloisten asukasten arvellaan kuuluneen suomalais-ugrilaisiin kansoihin.

Kivikautta seuranneen pronssikauden aikainen asutus jakautui maassamme kahteen ryhmään, läntiseen (n. v. 1600—600 e. Kr.), jonka piirissä pääelinkeinona oli kauppa ja myös maanviljelys ynnä karjanhoito, sekä itäiseen (v. 1100—300 e. Kr.), jonka alueella lienee pääelinkeinona edelleenkin ollut kalastus ja metsästys ja jonka muinaislöydöt osoittavat sukulaisuutta Volgan seudun muinaislöytöjen kanssa. Rautakauden varhaisimmat löydöt maassamme ovat toiselta vuosisadalta jälk. Kr. Vanhempi rautakausi kesti n. vuoteen 700 ja levisi Länsi-Suomeen sekä Pohjanmaalle. Puuttuvien löytöjen vuoksi arvellaan Itä-Suomen olleen tällöin asumattomana, kunnes v. 700 alkaa Karjalan asuttaminen. Rautakaudella oli asutus jo kaikkialla kiinteä, ja pääelinkeinoksi oli tullut maanviljelys ja karjanhoito, vaikka kalastus ja metsästys pysyy yhä tärkeänä. Vesistöjen varsia pitkin asutus levisi Sisä-Suomeen. Nuoremmalla rautakaudella olivat suomalaiset jakautuneet kolmeen heimoon: suomalaiset (varsinais-suomalaiset), hämäläiset ja karjalaiset. Monet olettavat hämäläisten tulleen meritse suoraan Kokemäenjoen suuhun, josta he levisivät itäänpäin, kun taasen toiset arvelevat hämäläisten menneen nykyisen Uudenmaan lävitse Etelä-Hämeeseen.

Heimot. Suomalaiset, hämäläiset ja karjalaiset edustavat Suomen varhaisinta heimojakoa. Muista Suomen heimoista mainitaan kainulaisten liikkuneen jo 800-luvulta alkaen Pohjanlahden perukoilla ja Kajaanin tienoilla, mutta heitä ei pidetä itsenäisenä heimona, vaan karjalaisen heimon haarautumana. Etelä-Savo on saanut aikaisemman asutuksensa Etelä-Karjalasta, josta asukkaita siirtyi ensin nykyiseen Suur-Savoon Saimaan ja Puulaveden välisille seuduille. Nykyinen savolaisheimo syntyi siellä karjalaisten ja hämäläisten sekaantumisesta ja levisi myöhemmin Keski- ja Pohjois-Savoon sekä Pohjois-Hämeen itäosiin. Sisä-Suomessa asui vielä historiallisen ajan alkupuolella lappalaisia, jotka vähitellen siirtyivät pohjoisemmaksi sitä mukaa kuin hämäläisten, savolaisten ja karjalaisten asutus levisi pohjoiseen. Paitsi Sisä-Suomessa on väestön sekaantumista tapahtunut muuallakin Suomessa, etenkin Etelä-Karjalassa, jossa suurten sotien aikana väestö väheni monelta seudulta aivan vähiin ja sijaan siirtyi uutta väestöä muualta.

Suomalaisten *rotuominaisuuksista* on parast'aikaa tekeillä suurisuuntainen maan eri seutujen asukkaita koskeva tutkimustyö, jonka tulokset tulevat perustumaan laajempaan ainehistoon ja tarkempiin tutkimusmenetelmiin kuin useimmissa muissa maissa tehdyt tutkimukset. I. Wilskmanin vähän varhemmin tekemien ja jo julkaistujen mittausten mukaan on täysikasvaneiden suomalaisten miesten keskipituus 170.9 sm ja naisten 160 sm. Maan eri osissa on pituudessa sellainen eroavaisuus, että väestö on pisintä lounaassa ja lyhintä pohjoisessa ja idässä. F. Westerlundin mukaan, jonka tutkimukset koskevat etupäässä asevelvollisuusijässä olevia nuorukaisia, on suomalaisten silmien väri enimmäkseen sininen tahi harmaa, ruskeasilmäisten käsittäessä vain n. 7 %. Hiusten vallitsevana värinä on tuhkanharmaa ja ruskea, ja vaaleahiuksisia on vain runsas kuudesosa. Samojen tutkimusten mukaan on maamme ruotsinkielisten asukasten keskipituus suurempi kuin suomalaisten, nim. miesten 173 sm, mutta silmien ja hiusten värissä on suomen- ja ruotsinkielisillä sangen vähän eroavaisuutta.

Ulkomaisessa kirjallisuudessa mainitaan suomalaisten kuuluvan itäbalttilaiseen ja osaksi pohjoismaiseen rotuun, mutta tämä kysymys on vielä aivan keskeneräinen.

Ruotsalaisia on asunut Ahvenanmaalla jo esihistoriallisena aikana, mutta mannermaalle ovat ruotsalaiset muuttaneet ruotsalaisten valloituksen aikakaudella 1150 ja 1300 välillä, osaksi myöhemminkin. Ruotsalaisten asuma-alue, joka pääasiallisesti lienee pysynyt jokseenkin muuttumattomana, jakautuu kahteen osaan. Toinen käsittää rannikkokaistaleen Kymijoesta Hankoniemeen ja jatkuu Varsinais-Suomen saaristoa ja Ahvenanmaan saaria myöten Ahvenanmeren partaalle. Toisen, jossa asuu 1/3 ruotsalaisesta väestöstä, muodostaa Pohjanmaan rannikkoseutu Kokkolasta alkaen Satakunnan rajalle etelästä. Näillä kahdella alueella sijaitsevien kaupunkien väestö on Helsinkiä ja Vaasaa lukuunottamatta enemmistöltään ruotsinkielinen. Koko ruotsinkielisestä väestöstä, joka 1920 suoritetun väenlaskun mukaan oli n. 340,000 henkeä eli 11 % Suomen koko asukasluvusta, asuu 1/3 kaupungeissa.

Lappalaisia asuu Suomen Lapissa vähän yli 2000 henkeä, niistä suurin määrä eli n. 1500 henkeä Inarissa ja Utsjoella. Pääosa lappalaisista, joita yhteensä on lähes 30,000 henkeä, elää Suomen rajojen ulkopuolella Pohjois-Norjassa ja Ruotsissa, jonkin verran myös Kuolan niemimaalla.

Muista kansallisuuksista asuu Suomessa joitakin tuhansia venäläisiä ja parisentuhatta saksalaista sekä jonkinverran yli 1,000 muihin kansallisuuksiin kuuluvia.

Väkiluku ja väentiheys. Vuoden 1920 väenlaskun mukaan oli Suomessa asukkaita n. 3,365,000 henkeä, v. 1928 n. 3,610,000 henkeä. Väestön lisääntyminen on ollut nopea, sillä 1820-luvulla oli Suomessa vain vähän yli 1 milj. ja v. 1900 n. 2,700,000 henkeä. Väestön luonnollista lisääntymistä on suuresti vähentänyt siirtolaisuus, joka oli suurimmillaan kuluvan vuosisadan ensi kymmenvuotiskautena. Vuoden 1890 jälkeen on maasta muuttanut n. 300,000 henkeä, joista melkoinen osa kuitenkin on palannut takaisin. Luonnollinen väenlisäys (syntyneisyys—kuolleisuus) on v. 1901—1910 ollut keskimäärin vuodessa 13.2 henkeä tuhatta kohti, v. 1911—20 7.6 ja v. 1927 6.7 henkeä.

Väentiheys on v. 1927 asukasluvun mukaan 9.2 henkeä km^2:llä (vesiä lukuunottamatta 10.4 km^2:llä), joten Suomi on Europan harvimmin asuttuja maita. Lääneistä on tiheimmin asuttu Uudenmaan lääni, jossa on 40 asukasta km^2:llä, ja harvimmin asuttu Oulun lääni, jossa vain 2 ihmistä asuu km^2:llä. Tiheimmin asuttuja seutuja ovat Kyminjoen ja Kokemäenjoen varret, Varsinais-Suomen ja Uudenmaan erinäiset osat, Etelä-Hämeen viljelysalueet, Etelä-Pohjanmaan jokivarret ja Laatokan luoteisrannikko.

Työn saalistus jatkuu

— 76 kunnassa ainakin jaettu työssä olevillekin avustusta.

Meillä on tämän talven ja kevään kuluessa alati mainostettu sitä, mitenkä tilanne on paranemassa, mitenkä meidän maamme asioita on kerrassaan erinomaisesti hoidettu. Kansamme elää suorastaan onnellisessa asemassa, verrattuna muihin kansoihin. Tämä on aina vedetty esille, kun nykyisen tilanteen varjopuolia on joltakin taholta tahdottu korostaa. Meidän vientiteollisuutemme asemaa on mainittu loistavaksi ja koko maallemme kaunistukseksi sekä muille kansoille esimerkiksikelpaavaksi. Kaikki työnryöstö tämän teollisuuden haaran yhteydessä on suorastaan kielletty.

Me myönnämme ja kaikki tietävät, *ennen kaikkea luottoa jakaneet pankit, että puuteollisuutemme viettää loistokauttaan paraikaa, mutta kuka tässä triumfissa on kuormankantaja, se on kokonaan tarkoituksella unohdettu.* Paitsi sitä, että puuraaka-aine on jatkuvasti nykyisiin suotuisiin ulkomaisiin konjuktuureihin nähden ostettu alhaisiin hintoihin, *on työt suurelta osalta vieläkin teetetty kuntien ja veronmaksajien kustannuksella.*

Tämä seikka on tahdottu kieltää. Etenkin ne, jotka tilanteesta hyötyvät, jotka muodossa tai toisessa saavat siitä etua, koettavat kiinnittää sanomalehdistön ja muun julkisen mainostuksen avulla kansalaisten huomion muualle, jotteivät nämä ikävät asiat tulisi yleisesti tietoon. Harva porvarillinen lehti on tällaiseen huutavaan epäkohtaan puuttunut. Ne ovat sen vaitiololla tahtoneet kieltää.

Kylmät numerotiedot puhuvat selvää kieltään.

Tilastollinen päätoimisto tekee paraikaa tilastoa puheena olevasta asiasta. Tilasto valmistunee lopulliseen kuntoon lähiaikoina. Kysely asiassa on tehty kaikkiaan 523 maalaiskunnalle, mutta suurin osa kunnista on jättänyt tiedusteluihin vastaamatta. Sangen mielenkiintoista on saada tietää, mitenkä suuret summat tässä ovat kysymyksessä. Se seikka selvinnee myöhemmin. Kuitenkin nyt jo on voitu ilmoittaa, että ainakin 76 kunnassa on täytynyt elättää tänä talvena työntekijöitä työssä ollessaan osittain kuntien kustannuksella, huolimatta siitä, että meillä lakkaamatta on mainostettu, *mitenkä rahaa on virrannut maaseudulle "elämää virkistämään" ja tilanne täten "helpottunut".*

Annetut tiedot perustuvat kaikki köyhäinhoitokortteihin ja pöytäkirjoihin eikä ollenkaan mihinkään arvioihin tai otaksumiin joten jo saatu ja lisää syntyvä tilasto tulee olemaan varma.

Tilasto osoittaa, että kuntia, joissa avustusta on jaettu, on vuonna 1930 ollut 42, 1931 — 66, 1932 — 80, 1933 — 108 ja tänä vuonna vuoden ensi neljänneksellä 76.

Tilanne on siis jatkuvasti pahentunut. Tänä vuonna on avustusta jakaneita kuntia vähemmän kuin edellisenä vuonna, mutta kun kysymyksessä on vasta vuoden ensi neljännes ja kaikki kunnat vielä eivät mahdollisesti ole vastauksia antaneet, niin saattanee tämä numeroitten osoittama paraneminen olla harhaanjohtava. Pahin on tilanne ollut Oulun läänissä, jossa viime vuonna on ollut 33 kuntaa, jotka ovat olleet pakoitettuja jakamaan avustusta työssä oleville työläisillekin. Vaasan ja Viipurin lääanissä on jaettu myöskin köyhäinapua työssä parhaillaan oleville.

Näin jatkuu työnryöstö kaikista uskotteluista huolimatta. Se tapahtuu kaikki rahavallan ja sen rahoittamien puuliikkeiden hyväksi sekä samalla — Suomen työtätekevän kansan kustannuksella. Meidän vientivoittoisuutamme on erikoisesti kehuttu. Olisi luullut että hyvät ulkomaiset konjuuktuurit olisivat riittäneet tyydyttämään pankkien ja puuliikkeiden saalinhimoa, *mutta meikäläisille rahavaltijaille piti kiskottaman sekin osuus, minkä oikeuden ja kohtuuden mukaan piti kuuluman suomalaiselle talonpojalle ja työmiehelle* ja joka *olisi auttanut talonpoikaa ja työmiestä tulemaan toimeen ilman kuntien avustusta sekä saamaan tyydyttävän toimeentulon. Samalla olisivat nämä olleet tilaisuudessa korottamaan ostokykyään ja lisäämään verrattain heikkoa kulutustamme. Tämä olisi tietänyt muulle tuotannolliselle elämälle elpymistä ja hyvinvointia ja todellakin tilanteen paranemista sen sijaan, että nyt on rahavallan itsekkään ryhmän jo ennestään hyvä asema ja tilanne muuttuneet suorastaan [illegible]stavaksi. Siksi on sanomalehdistökin, joka on tilaisuudessa määräty[illegible] edellytyksin nauttimaan rahamahdin antimista, pysynyt tyystin vaiti yhteiskuntaamme rasittavasta pahimmasta painajaisesta.*

Tää korutont' . . .

(Jatk. siv. 1.)

dattelin niitä kanaljoita, jotka maakunnissa kierrellen ovat syöttäneet kansalle palturia ja pajunköyttä, vähentäneet »yrittäjärohkeutta», lannistaneet »voimien keskitystä tuottavaan työhön ja tulevaisuudenuskoa» sekä kaiken hyvän päälle ottaneet varauksin vastaan sanoman, »että Suomessa on hoidettu asiat aivan erikoisen hyvin», luin puheenaolevan kapittelin useampaan kertaan ja syvennyin lehden kirjoituksiin, juuri niihin, missä »annetaan mitä pätevimmiltä asiantuntijatahoilta» tietoja, että olemme tosiaankin »onnellisessa asemassa». Kun meillä maatalouden alalla vallitseva ahdinko, pulaliikkeineen, ulosmittauksineen, pakkohuutokauppoineen jn.e., on ollut vuosikausia aivan piinallisen polttava ja kun olin saanut etukäteen kuulla, että tämän alan tilanteesta tulee aivan vereksiä uutisia lehtiin, iskin silmäni päätä pahkaa Hesan maa- ja metsätalousosastoon. Ja sieltähän niitä tietoja löytyikin! 20 kirjoituksen otsikko: Maatalouskiinteistöjen pakkohuutokauppojen luku vähentynyt tämän vuoden ensimm. neljänneksellä 22,3 pros. viime vuoden samaan neljännekseen verrattuna, oli varmaankin monelle vasaramarkkinoitten pelossa eläjälle rohkaisevaa luettavaa. Kun vielä kirjoituksen johdannossa huomautetaan, että aineisto on kerätty maatalousministeriön toimesta maaherrojen ja kruununvoutien välityksellä — joista varsinkin viimeksimainitut tuntevat asiat paikan päällä olleina — sekä sortteerattu julkaisukuntoon itse Tilastollisessa päätoimistossa, niin onhan lukijalta täytynyt suorastaan aivotkin huutokaupata, jos hän epäilee tietojen paikkansapitäväisyyttä. Varsinaisesta tekstistäkin käy selville, että mainittu prosenttimäärä stemmaa — tavallaan. Kun näet kuluvan vuoden ensimmäisellä neljänneksellä on ollut 511 pakkohuutokauppaa ja viime vuonna vastaavana aikana 658, niin on vähennys 147, mikä prosentiksi laskettuna tosiaankin tekee 22,3 %. Mutta kun muistetaan, että muutamissa pakkohuutokaupoissa on myyty yhdessä useampia tiloja, niin nuo suhteet, lievimmin sanoen, himpun verran muuttuvat. Tilastosta näet selviää, että pakkohuutokaupoissa myytyjen tilojen kokonaismäärä oli tammi—maalisk. 1933 800 ja tammi—maalisk. 1934 694. Tällöin tuleekin erotukseksi 106 tilaa, mikä prosenteissa ilmaisee vain 13,25 % vähennystä. Mielestäni olisi ollut juuri tämän prosentin laskeminen paljon enemmän paikallaan. Sillä jos vain pakkohuutokaupat otetaan laskujen perustaksi, niin silloinhan on parasta ainakin kihlakunnittain myydä tilat vastaisuudessa yhdessä rykelmässä. Näin menetellen saadaan laskuprosentit oikein ultra loistaviksi. — Mutta emme viitsi tässä yhteydessä tarrautua tämän tarkemmin erilaisiin prosenttilaskutapoihin. Ovathan meikäläiset maanviljelijät näinä pulavuosina joutuneet milteipä selkänahastaan kiskomaan irti prosentteja ja kaikenmaailman rovisuuneja, jotenka ainakin heidän kannaltaan lienee saman tekevää, mitenkä nuo prosentit lasketaan: maksettavahan ne on joka tapauksessa! Ja siksipä kylmät absoluuttiset luvut lienevät paljon mielenkiintoisemmat. Näitten lukujen perusteella on todettavissa, että armon vuonna 1933 myytiin pakkohuutokaupalla maassamme kokonaista 4,267 tilaa ja kuluvan vuoden ensimmäisellä neljänneksellä, kuten jo mainittiin, 694 tilaa. Meidän maassamme on näin ollen viidentoista kuukauden aikana vasaroitu kaiken kaikkiaan 4,961 maatalouskiinteistöä, eli n.s. noin 330 tilaa kuukautta kohden. Jos lasketaan, että kullakin tilalla on ollut eläjiä neljä henkilöä, mikä muuten ei liene liian suuri luku, niin huomataan, että näillä huutokaupoilla on tehty maattomiksi ja mannuttomiksi noin 20 tuhatta tasavaltamme kansalaista. Ja sittenkin täytyy uskoa, »että Suomessa on hoidettu asiat aivan erikoisen hyvin»!

Mutta tulevaisuudenuskon ylläpitämiseksi ja agitaattorirakkarien suun tukkeeksi olisi tarpeellista tietää, missä määrin maatilojen pakkohuutokaupat tulevat vastaisuudessa vähenemään. Onko tuo lehteen präntätty 22,3 prosenttia suoranainen viittaus jatkuvaan paranemiseen? On merkillistä, ettei Hesa mainitse asian tästä puolesta sanaakaan, vaikka se olisi ollut paras tärskäys juuri niille, »jotka maalaavat olojamme mitä synkimmin värein» ja jotka mahdollisesti pitävät kimröökiäkin liian laimeana smörjänä. Päätin silloin turvautua Sosialidemokraattiin, joka viime aikoina on ruvennut oikein urakalla huolehtimaan turpeenpuskijoitten asioista. Kyllä kai tuossa laillisuuden äänitorvessa sanotaan asiat halki, niin arvelin. Mutta kummakseni saan perusteellisen haeskelun jälkeen todeta, etteivät suuret herrat olleet antaneet siltasaarelaisille vielä minkäänlaisia tietoja koko huutokauppajutuista. Sillä tottakai demokraatit ihan oistonaan olisivat toimittaneet noin ensiluokkaiset ja valoisat uutiset lukijoittensa kuuluville. Täytyi siis hakea kolmas puolustorvi käsiin. Uusi Suomi, ja tutkiskella mitä se sisältää. Ja kas vain: Tuossa lehdessä olikin pitempi selostus huutokauppa-asioista, vieläpä otsakkeesta alkaen. Rupriikin viimeisessä osassa näet sanotaan: Myytäviksi kuulutettujen tilojen lukumäärä yhä lisääntynyt. Ja tekstistä selviää ilman muuta, että tuo ruprisointi on ollut pakostakin täysin oikeutettu. Lukija saa tietää, että ulosmitattuja kiinteistöjä oli viime vuoden ensimmäisellä neljänneksellä 5,799 ja vastaavana aikana tänä vuonna 6,918, nousua siis 19,3 %. Myytäviksi kuulutettuja tiloja oli kuluneen vuoden kyseellisellä neljänneksellä 632 ja kuluvan vuoden samoina kuukausina 690, tässäkin siis yli 9 prosentin nousu. — Kyllä tämä maailma on sitten merkillinen. Tilastollinen päätoimisto kehtaa antaa niin arvovaltaiselle lehdelle kuin Helsingin Sanomat nykytärkeistä tilastotiedoista suorastaan salvetun painoksen ja siten tehdä kyseelliselle lehdelle mahdottomaksi lietsoa lukijoihinsa ja ennen kaikkea maanviljelijöihimme tulevaisuudenuskoa.

Herra Toimitussihteeri! Kaiken ylläolevankin nojalla päätellen on tilanne siis »helpottunut», ainakin »helpponemaan» päin, joka oli todistettava.

Sikra.

Mietteitä erään Kauppalehden . . .

(Jatk. siv. 1)

kavihaa; eikä se ole »kansantaloudellisestikaan« puolustettavissa.

卐

Menneinä, suhteellisen pienten yritysten aikoina oli niiden välinen vapaa (»liberalistinen») kilpailu todellakin omiaan ylläpitämään jonkinlaista tervettä tasapainoa talouselämän alalla. Niin pian kuin joku yritys saavutti kohtuuttomia voittoja, syntyi näet voittomahdollisuuksia tasoittava kilpailu.

Nyttemmin ovat olosuhteet tuntuvasti muuttuneet, varsinkin kahdessa suhteessa: Ensiksi on konetekniikan huippukehitys synnyttänyt jättiläisyrityksiä, jotka pelkällä suurpääomiensa avulla ovat tilaisuudessa tukahduttamaan kilpailevat yritykset jo heti niiden syntyessä sekä käyttämään ylijäämiänsä keinottelutarkoituksiin. Toiseksi on saavutettu eräs kehityksen käännepiste siinä mielessä, että koneellistettujen suuryritysten tuotantokyky on sivuuttanut **hetken** kulutuskyvyn. Näin ollen on **jakelu-** (eli ostokyky, eli tasapaino-) ongelma tullut sekä tuotantokyky- että kannattavaisuusongelmia **tärkeämmäksi** ongelmaksi. Tuotantoa rationalisoitaessa ei nykyinen kapitalismi ole ajoissa kiinnittänyt riittävää huomiota jakelun rationalisoimiseen.

Tästä johtuneen hädän seurauksena ovat syntyneet ne virtaukset, jotka väittävät **koko** kapitalismin kärsineen »haaksirikon» ja vaativat talouselämän johdon siirrettäväksi kapitalistien käsistä valtiolle; s.o. marxilaisuus kansallistuttamisvaatimuksineen.

Tässä pulassa ja äärimmäisyyssuuntien ristiriidassa on kansallissosialistinen aate astunut esille **välittäjänä** ja **tasoittajana**. Se **säilyttää** yksityisyrittelijäisyyden talouselämän koneiston höyrynä, mutta **korjaa** nykyaikaisen suurkapitalismin harhautumia asettamalla **ammattisäätyjen opastama valtiovalta** raha- ja luottopolitiikan ylivalvojaksi.

Sekä kapitalismi että marxilaisuus taistelevat ehdottoman ylivallan saavuttamisen puolesta, voidakseen kokonaan **murskata** vastustajansa. Paljon suuremmalla syyllä on kansallissosialistinen suunta oikeutettu vaatimaan itselleen koko vallan, voidakseen **sovittaa** vastapuolet ja **eheyttää** kansakunnan

JÄRJESTÖN TYÖMAILTA 卐

SKJ:n jäsenkokous

on ensi tiistai-iltana klo 20 piirin huoneustolla. Jokainen jäsen pitäköön kunnia-asianaan saapua tilaisuuteen, jossa saamme kuulla ensi käden tietoja uudestisyntyneestä Saksasta, josta asiasta tekee selvää johtajamme, joka juuri siksi saapuu kotimaahan.

Tilaisuus on samalla johtajapuhuttelu.

卐

Naisten ynnä muittenkin huomioon!

T.k. 19 pnä näyttävät S.K.J.n ompeluseuran jäsenet, mitä he ovat taaskin toimeksi saaneet huviksi sekä hyödyksi. Kuten tiedämme, on aina mainitulla omp.-seuralla ollut illanvietoissaan jotakin erikoisempaa. Niinpä nytkin on heillä yllätys, jota emme mekään ole saaneet varmasti tietää, mikä se on. Mutta sen verran saimme, kovin kyseltyämme, tietää, että sellaista ei ole ennen näissä illoissa esitetty. On siis parasta että kaikki riennämme tk. 19 pnä kello 20 E. Makasiinink. 6 mieskohtaisesti näkemään ja kuulemaan.

Samalla tuemme sitä hyvää tarkoittavaa työtä, jota ompeluseura vaikeuksista huolimatta jatkuvasti tekee. Nämä rivit on kirjoitettu siinä varmassa vakaumuksessa, että S.K.J:n piirihuoneusto on täysi yllämainittuna iltana siitä yleisöstä, joka läsnäolollaan tahtoo antaa tunnustuksen naisen työlle.

Siis näkemiin!

Kalakukkoa—!

Lauantai-ilta 28.—4. 1934 vietettiin järjestöllä oikein railakkaasti kalakukon merkeissä. Verkalleen täyttyi huoneusto, enemmän tai vähemmän nälkäisistä kansalaisista. Toivo saada edes pieni pala maisteeksi tuota kehuttua kalakukkoa, näkyi kuvastuvan jokaisen katseesta. Ainakin näin nurkastakatsojan silmään näytti juuri siltä. Kalakukkoa, kalakukkoa — kuului kuiskeena joka puolella, käänsipä korvansa mihinpäin hyvänsä. Oli kyseenalaisena, kuka saisi omakseen tuon herkulliselta näyttävän raskaan möhkäleen. Ei ollut lainkaan ihmeteltävää, että kaikki suuntasivat katseensa ja toivonsa tuohon, joka niin edukseen seistä törrötti valkealla vadilla melkein keskellä salia asetetulla pylväällä. Tarkkaan katsoen teki sen havainnon, että tuo arvon limppu näkyi jostain mystillisestä voimasta, tuon tuostakin tekevän kummallisia eleitä, kohoten merkillisen rytmillisesti ylös ja alas. Taisivat kala ja kukko tuon ruskean kuoren sisällä kiistellä kumpi heistä paremmin ansaitsi tämän nykyisen arvotilan. Tietysti näille oli hyvin ylentävää, tulleina sieltä jostain Savon perukoilta, nyt seistä pääkaupungissa, jokaisen houkutuslintuna. Entinen sopu ja tasa-arvoisuus näkyi kadottaneen kokonaan vaikutusvaltansa näihin puolueisiin nähden. Nyt oli vallankumous kalan ja kukon valtakunnassa. Vai lieneekö tämä kaikki vaan liian vilkkaan mielikuvitusen ja näköharhan synnyttämää otaksumaa?

Toinen, ei vähääkään vaatimattomampi kalakukko oli asetettu pienen salin pöydälle niinikään silmäruuaksi. Tämän saisi se, ken parhaiten osaisi heittää nuolta. Innostus koettaa onneansa ja näyttää taitoansa, ei suinkaan ollut vähäinen. Nuolet, lenteli lakkaamatta sekä naisten että miesten heittäminä. Allekirjoittanutkin yritti parhaansa mukaan. Mutta nuo itsepäiset teräslinnut eivät suvainneet lentää maaliin, näin harjaantumattoman käden käskystä. Ensimmäinen nuoli alkoi reippaasti matkansa, päämääränä luonnollisesti taulun keskipiste — mutta voi, maalivahtia pitävä herrasmies oli kyllin varomaton seistessään siinä aivan liian lähellä puulaattaa, jonka keskellä maalitaulu sijaitsi. Ellei hän olisi ollut niin kiitettävän vilkas liikkeissään olisi tästä kenties ollut arveluttavat seuraukset ... Uusi yritys onnistui hieman, se ainakin muutti suunnan taulukon vastakkaiseen suuntaan, joten ei ainakaan ollut pelkoa sivulta katsojien hengen lähtöön. Joskaan ei se sattunut tarkoitettua paikkaa lähellekään. 3 ja 4 heitto onnistui kohtalaisen onnellisesti, edellinen suvaitsi istua kiinni lattian rajaan, jälkimmäinen hipoen taulukon ylintä rajaa. Noo, ei ainakaan ollut pelkoa sivullaseisojista senverran jo osasi »holtata» heitot. »Ottakaa vaan se nuoli sieltä korkealta — nouskaa tuolille, olkaa hyvä, ei — en heitä Teihin reikiä.» Viimeinen heitto, aivan kuin leikiten liiti nuoli eteenpäin punainen pyrstö pyristen ja aivan keskelle maalitaulua — arvattavasti oli pistemäärä nyt — kalakukossa —. Turha on koettaa enään uudelleen kun oli näinkin hyvä onni.

Pom — paukahti salissa, että koko talo kajahti. — Mitä syttyykö sota? Ei, Kuopion kalakukkopoika siellä teki voimisteluliikkeitä isolla suttunuijalla. Hänet oli määrätty huutokaupanpitäjäksi tähän kukkokauppaan. Tuo pamaus olikin vain viaton kiinnityslyönti, josta kävi tiettäväksi, että kalakukolla oli jo yksityinen omistaja. Hetkisen kuluttua kuului ravintolahuoneesta arveluttavaa kininää ja supinaa. Uteliaisuus ei yleensä kuulu sivistykseen, mutta kuka voi hillitä itsensä tällaisena yllätyksien iltana. Sinne vaan joukkoon tyydyttämään »tiedonjanoaan» ja tekemään huomioita.

Joku siellä paraillaan teki kristillistä tasajakoa tuosta toisesta illan sankarista. Valtavan iso veitsi ja haarukka teki tehtävänsä kiitettävällä nopeudella. Viipale toisen perään soljahti tottuneesti asetille; asetit häipyi kuin puhallettuna eri puolille huoneustoa. Kukaan ei jäänyt osatta. Näin myöhään jakajaisiin tulleelle oli enään tarjottavana silakka, kukosta ei näkynyt jälkeäkään — ei niin sulkaakaan. Mieliala näytti olevan nyt hilpeimmillään. — Olihan nyt jokainen saanut kalakukkoa. »Aijai, olisipa nyt kuuma peruna», arveli yksi. »Tai nokkare maalaisvoita», toinen. Ei, mutta kokkelipiimää — se se on kalakukon kanssa poikaa — tiesi kolmas kertoa kokemuksesta. Hän kun oli ollut opintomatkalla kalakukon kotipuolessa. Ah! Saisipa syödä kerran vatsan täysi sitä ruokaa! Olisi toivottavaa, että lähitulevaisuudessa järjestettäisiin retki Savon puoleen. Ja että ne Kuopion kalakukkopojat (anteeksi) järjestäisivät meille tervetuliaispöydän pelkästään kalakukosta ja piimästä, kerrankin saisi, enemmän kun silakan, jonka, senkin täytyi jakaa toverinsa kanssa, hän kun saapui vielä myöhempään, jakajaisiin. Nyt kajahutamme kolmenkertaisen eläköön, kalakukolle ja kokkelipiimälle.

A. N.

卐

SKJ:n Suojaosasto

viettää illanvieton tk. 12 pnä klo 20. Ohjelmaa on runsaasti. Mainittakoon siitä vartijoitten Oljemarkin ja Säteen puheet. Jokainen, joka suinkin on tilaisuudessa, saapunee ilman muuta tähän arvokkaaseen tilaisuuteen. Illanvietto on kerhohuoneustolla.

Kaltereitten edustalla.

7. 5. 34.

Lämpöisenä, kirkkaana paistoi toukokuinen iltapäivän aurinko, kun pieni ryhmä hakaristiläisiä ilmaantuu kaltereitten edustalle. Kysymyksessä on ero aatetoverista. Hän on sydämensä lämmöllä omistanut elämänsä kansamme asian ajamiseen. Hän uskoi aikanaan ajavansa kansan asiaa siinäkin, mistä laki hänet tuomitsi ja jonka vuoksi hänen nyt piti erota joksikin aikaa tovereistaan. Tällä hetkellä hän kumminkin tunsi silloin olleensa tiellä, jolla ei ollut löydettävissä tämän kansan pelastus.

Kädet puristuivat, taistelutoverin oli hetkeksi erottava ystävistään. Kädet kohosivat tervehdykseen ja — pitkänhuiskea, tukeva sydän-Suomen mies, taistelija, astui ryhdikkäänä kaltereitten taa.

Toverit poistuivat täysin tietoisena siitä, että eronnut toveri palatessaan vapauteen on entistä vahvempana uskosaan, tarmokkaasti yhtyvä joukkoomme ja taisteluun Suomen eheyden ja hyvinvoinnin puolesta.

A. N.

Kilpalaulanta . . .

(Jatk. siv. 1.)

maksi osaksi tällaisiin sanomalehdistön keinotekoisesti aikaansaamiin mielipidevastakohtiin.

Sekä kokoomus että edistys ovat jonkinäköisiä "herrasväen puolueita". Siellä on otettu kyllä kokonaisuuden etu johtotähdeksi, mikä on aivan oikein, mutta asiat käsitellään aivan liian kamariviisaasti. Riidellään periaatteista ja asioitten käytännöllinen hoito jää pyrkimykseksi koota komeita tilastonumeroita. Syynä kai lienee se itsekylläinen ja kuivettunut virastohenki, joka yleensä pääkaupungissa on vallalla. Tällaisessa kuivassa virastopuussa ei näet ole muita viheriöiviä oksia kuin afäärikysymykset ja kekkerit, kaikki muu on "velvollisuuksia". Ei muisteta, että **sivistyneistö on kansaa varten eikä päinvastoin.** Tosin kansaakin kyllä muistellaan, aivan vapaaehtoisesti, sillä kuuluvathan **rouvat** kaiken maailman kapalo-, pakana-, eläinsuojelu- j.n.e. yhdistyksiin — —! Joten tässäkin siis huomataan se yleinen sääntö, että aviopuolisot täydentävät toisiansa.

*

Ruotsalainen kansanpuolue on vielä selvemmin herrasväen puolue kuin kokoomus ja edistys. Tämä johtuu siitä, että ruotsinkielinen sivistyneistö on ottanut itselleen oikeuden edustaa maan ruotsinkielistä väestöä. Ja tunnepohjaksi on kelvannut kielikysymys, jota paisuttamalla kunnon ruotsinkielinen rahvas on kalastettu pöngittämään muka omaa olemassaoloaan.

Tosiasia on, ettei ruotsinkielisellä rahvaalla ole mitään hätää, se voi kielensäkin säilyttäen säilyä vielä vuosisatoja maata viljellen ja kalastellen. Eikä siltä ole kukaan halunnut riistää ruotsinkielistä kansanopetusta. Mutta ruotsinkielisellä sivistyneistöllä on hätä, ja se johtuu siitä, että **on olemassa ruotsinkielisen sivistyneistön ylituotanto.** Sillä selväähän on, ettei ruotsinkielisellä virkamiehellä ole suomenkielisellä seudulla mitään kysyntää. Kaukonäköisemmät ruotsinkielisestä sivistyneistöstä ovat jo tämän seikan huomanneetkin ja toimineet sen mukaan.

Kielikysymys on tietenkin tunnekysymys, jota ei millään muotoa pidä käsitellä sopimattomassa muodossa. Mutta ruotsinkielisten on muistettava, että he joutuvat olosuhteitten pakosta **vain niittämään sen, mitä heidän esi-isänsä ovat kylväneet.** Tuskinpa kolme vuosisataa sitten virkauralla olisi päässyt ylenemään pelkällä suomenkielen taidolla. Silloin ruotsinkieliset kuuluivat vielä valloittajiin, joille voitiin myöntää valloittajan oikeudet, mutta sen jälkeen on tilanne kerinnyt muuttua kokonaan. Joten nyt olisi siinä suhteessa korkea hetki lyödä mamma-Svealle rukkaset pöytään ja sanoa, että kun ei mamma ole auttanut meitä, niin emme mekään enää muistele mammaa.

Kansamme suurmiehet ovat lähteneet ruotsinkielisen sivistyneistön kodeista. Heidän joukossaan ovat olleet myös suomalaisen sivistyksen vaalijat, jotka ovat nähneet, mihin päin on pyrittävä. Heissä on ollut sitä kulttuuria, josta ruotsinkielisemme ovat niin ylpeitä, ja heidän nimensä tulevat säilymään Suomen sivistyshistoriassa. Millaiseltahan mahtaa näyttää historian lehti ruotsalaisen kansanpuolueen kohdalta Suomen sivistyshistoriassa — —? Tuleekohan suurmiesten luetteloa jatkettavaksi?

Hyvät ruotsalaisen kansanpuolueen herrat! **Jos Teissä on jälellä sitä kulttuuria, mistä ylpeilette, niin antakaa siitä todiste kielikysymyksen käsittelyssä.** Muuten kansa on pakotettu tekemään eräitä johtopäätöksiä — —.

*

Eduskuntaan on ilmestynyt uusi tulokas, Isänmaallinen Kansanliike, IKL. Sen olemassaolo perustuu taisteluun kommunismia vastaan, siis siihen tunnepohjaan, jonka merkeissä Suomi on luonut valtiollisen itsenäisyytensä. Alkujuurena IKL:llä on ollut lakkautettu Lapuan liike. Kirjapainojen särkemisestä on kumminkin pitkä matka valtiolliseen toimintaan, ja siitä syystä IKL laati itselleen ohjelman kaikessa kiireessä. Sillä puhtia oli kovasti ja sitä varten täytyi löytää jotain hommaa, mihin tarmonsa puskea. Nyt kumminkin piti saada nopeasti ja paljon ääniä vaaleissa, ja siksi kiireessä kyhätty korulauseohjelma ei kelvannut. Ja tämän vuoksi täytyi ohjelmaa ruveta muuttelemaan — —. Olisi terveellistä IKL:n johdon miettiä, kumpi on parempi: **taistella niin, ettei omia vahingossakaan ammuta, vai taistella niin, että laukauksia sattuu omiinkin, jos nämä ovat epärehellisiä?**

Tilanne vaatii, että talouskysymykset, jos mieli saada kannattajia, piti sisältää ohjelmaan. Lisäksi reklaamisyistä tehtiin esim. minimipalkka-alote eduskunnassa, mutta talouselämän nykyisellään ollen sillä ei ole mitään käytännöllistä merkitystä. Laihaksi jäävät siis työväestön auttamisyritykset ja siten myös Suomen kansan eheyttämispyrkimykset. Ja sellainen näkemys kuin Suomen taloudellinen itsenäisyys jää IKL:lle vallan vieraaksi. Voidaankin hyvällä syyllä sanoa, **että talouskysymyksissä IKL on toistaiseksi täysverinen patkuli.** Mutta ehkäpä Suomen kansa muutaman vuoden kuluttua huomaa, etteivät asiat järjesty yksistään luokkavihaa lietsomalla, jommoiseksi IKL:kin toiminta nykyisellään on katsottava.

*

Ulkonaisesti Suomea hallitsevat siis puolueet. Yhdellä kertaa ohjataan asioita yhteen suuntaan, toisella kertaa toiseen suuntaan. Edistyspuolue perusteleekin olemasaoloaan m.m. sillä, että se koettaa vaimentaa näitä heilahduksia. Tuloksena pitäisi edistyspuolueen mielestä olla jonkinnäköinen "edistyminen", mutta **matematiikkaa käyttäen on tuloksena ilmeisesti nolla.** Luulisi myös maan isien iloitsevan siitä, että joskus ollaan yksimielisiä. Mutta tuskinpa niin on laita. Sillä jos kansa on yksimielinen, niin se on kyllä voimakas kansa, mutta **jos puolueet ovat yksimielisiä, niin ne ovat heikkoja puolueita.** Ja kun maanisät ajattelevat asioita puoluemiehinä, niin on siis puolueita pidettävä voimissa ja riideltävä.

Suomen kansa elää siis niiden tulosten varassa, mitä taistelutantereelta löytyy taistelun jälkeen. Taloa hoitavat riitelevät pojat, kuka milloinkin. Ja voitolla oleva etuilee toisten kustannuksella sen, minkä ennättää. Kun sitten rahat menevät vähiin, niin lainataan, sehän on niin helppoa, kun on metsiä. **Mutta kuinkahan kauvan talo pysyy pystyssä?**

Nykyhetken Saksa . . .

(Jatk. siv. 1.)

ja kirjoista. Salskeita ja tiukan näköisiä poikia kaikki, eikä huonot vetelät lurjukset taisteluun pystykään. Järjestys asemilla ja junissa oli aivan toinen kuin aikaisemmissa seuduissa, ei ylläpidettynä santarmi- tahi virkavoimin vaan kaikki ihmiset omasta kohdastaan käsittivät, että luonto eli uuden heräämisen ja kevään merkeissä, maa vihannoi, taivas loisti siintävän sinisenä, ilma oli lintujen laulua tulvillaan ja samoin ihmisetkin astuivat hymyilevinä taas uuteen suureen ensimäiseen todelliseen vapauden kesäänsä. Takana on ahdistava orjan pimeä talvi ja aurinko on valollaan hitaasti, mutta varmasti sulattanut raskaat talviset peiteet. Heräsi ajatus: Koska koittaa kevät meillä Suomessa?

Vielä voin mainita, että olisi kai jo taas ajoissa tehtävä meille erittäin ankara laki, joka ehdottomasti kieltäisi saksalaisten haikaroiden rajan yli Suomen puolelle tiputtamasta natsilapsia, sillä sehän voi käydä suorastaan uhkaavaksi. Tämä kaikki siksi että harmittavan usein näki junan ikkunasta ohi kiitävän noita lentäjiä, jotka tuovat ansiomerkkejä kaikille siunatuille perheille. Samoin on vielä mainitava se suuri huolellisuus, millä pienimmätkin viljelykset olivat hoidetut. Maata ei tuhlata liiaksi ojiin vaan kaikki pellot poikkeuksetta on alunperin sala-ojitetut. Perheiden kaikki jäsenet pienimmästä suurimpaan olivat ahkerasti työssä mukana. Tämä kaikki oli erittäin hauskaa nähdä ja kokea.

Königsberg, jonne asetuimme asumaan tekee jo aivan ensi silmäyksellä mitä miellyttävimmän vaikutuksen. Rakennukset ja kadut erittäin siistejä. Puistoja on paljon ja suuret ruusutarhat täyttävät loistollaan koko tienoot. Ikivanhojen linnojen ja suojavallien raunioita on paljon ja peittää niitäkin kaikissa mahdollisissa paikoissa ruusupensaat. Kirkkoja on parikymmentä ja niistä 2 katoolista, 1 juutalainen ja muut kaikki luterilaisia. Kysyimme muuten, ovatko kirkot tyhjillään, mutta vastaus oli kielteinen. Aikaisemmin puolueiden ja juutalaisten aikana kyllä sai sisällä olla vaikka kuinka väljästi, mutta nyt on komento muuttunut ja papistokin puhdistunut miltei täydellisesti raskaasta kuonasta, jota useissa muissakin maissa jo huomattavasti esiintyy. Koko kaupunki on muuttanut asuaan ja entisillä mitä huonomaineisimmillakin laitaosilla vallitsee täydellinen järjestys niin, että yksityiset naisetkin uskaltavat liikkua missä tahansa tarvitsematta pelätä mitään. Kaupunkia halkoo useita kanavia ja lammikoita, jotka ovatkin mitä tervetulleimpia ilman puhdistajia ja raitistuttajia. Ei kai itse Venetsiakaan tarjoa sen kauniimpia kuvia kuin kuutamon tahi sähkön heijastamat sekä valaisemat lampien ja kanavien välkkyvät pinnat. Tuleepa oikein mieleen omat salolampemme ja virtamme mutta niiden kauneus on aivan omaa korkeata luokkaansa eikä niitä ole sotkettava näihin kauneusarvoihin, jotka muuten kulttuurin runtelemassa ympäristössä tuntuvat todellista suuremmilta. Tapahtunut vallankumous on siitä erikoinen, että mitään tavanomaista hävitystä ei ole tapahtunut, vaan kaikki on käynyt terveen järjen sanelemissa uomissa. On tapahtunut ensikerran koko maailman historiassa se, että kaikki kansanosat ja kerrokset on saatu samanaikaiseen nousuun todella rehellisten ja avoimin kortein pelaavien yksilöitten toimesta. Seuraavassa lehdessämme tulee olemaan jatkoa kuvaukseen nykyhetken Saksa ja Kansallissosialismin vaikutus kansaan. Mitä mielenkiintoisimpia seikkoja on jo paljastunut ja jatkuvasti paljastuu halukkaalle tarkkaajalle. Olette tilaisuudessa saamaan täydellisiä ja totuuden mukaisia kuvauksia jatkuvasti m.m. Rippenin johtajakoulusta, jossa olimme luennoilla, SA:sta ja SS?stä, Hitlerjuugendeista, Naiskysymyksistä, Työleireistä, sekä ennenkaikkea suuresta työnjuhlasta, jota olimme paikanpäältä 1/5—34 omakohtaisesti seuraamassa, joten tiedot perustuvat totuuteen eikä juutalaismarksilaisten petturien vihanvoittoisiin valheisiin. Tulette saamaan kaikista asioista samanlaisia tietoja lehdestämme

A. S.

卐

Sosialismi ja marxilaisuus.

(Jatk. siv. 1)

Ja kuinka voisikaan olla, sillä, kun oikea sosialismi on korkeinta kulttuuria, niin marxilaisuus on raainta kulttuurin hävitystä. Oikea sosialismi antaa kansalle korkean hyvinvoinnin, marxilaisuus taas tekee kansasta kurjan orjajoukon.

Kansallissosialistisessa valtiossa, joka rakentuu oikean sosialismin pohjalle, valtio on kanalaisten etujen ylimpänä valvojana, mutta ei varsinaisesti omista muuta kuin yleishyödylliset laitokset, kuten sähkövoimalähteet, rautatiet, postin, puhelinlaitokset jne. Marxilaisessa valtiossa kansa ei omista mitään, vaan valtio omistaa kaikki, eikä kansalla ole mitään sanan valtaa, vaan kaikessa ja kaikesta määrää joku juutalainen. Kansan asemaa parannetaan ja huononnetaan marxilaisessa valtiossa siinä määrässä kuin siitä on hyötyä kansainväliselle juutalaisfinanssille. Kansallissosialistisessa valtiossa kansa itse määrää itselleen kansallisen johdon.

Marxilaiset ovat luokkataistelijoita ja juutalaisten kätyreitä, siksi heillä ei ole mitään oikeutta käyttää sosialisti-nimitystä. He eivät halua yhdistää kansaamme, vaan hajoittaa. He eivät aja kokonaisuuden etua, eivät yhteishyvää, vaan luokkapyyteitä. He eivät siis missään suhteessa ole sosialisteja ja vielä vähemmin kansallissosialisteja, sillä he ovat kansainvälisiä.

Marxilaiset tietävät kyllä itse sosialistivalheensa, mutta he tahtovat käyttää sitä nimitystä pettääkseen kansamme syviä rivejä, sillä kansassamme uinuu vaistomainen sosiaalinen yhteishyvän henki.

E. U.

Tilatkaa "Herää Suomi"!

Lukekaa, levittäkää!

卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐 卐 卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐

Pohjan voima.

Alla tähtein, revontulten syntyi vapaa Pohjan mies.
Hälle kohtalo jo taiston vapaudesta antaa ties. —
Jäinen viima, Pohjan hanget sulkea ei tietään voi,
uskoo, jälkeen synkän talven vielä koittaa kevään koi.

Ei oo orjaks' Pohjanhenki alentunut milloinkaan.
Vapahana kulkenut on tietään, eteen aina vaan.
Hetkin esteet tuulen voimat kyllä kokoon kammitsoi,
voimaa kerää: esteet murtaa, vapaana taas viima soi.
Kykene ei voimat heikot, kahlehia takomaan
orjuuttaakseen Pohjanmiehet, kumarassa kulkemaan. —
Kahleet kirpoo, — ennen iltaa vapahana seisoo mies.
Kalpaans' tarttuu. Esteet iskee. Voittohon käy jälleen tiens'.

Taas on kahlehia sulle voimat inhat takoneet.
Päiv' on mennyt. — Ilta tullut. Tokko kahleet kirvonnee?
Nouse. — Herää Pohjan-voima katko orjan kahlehet.
Miekkaan tartu. Maahan iske orjuuttajas ikuiset.
Katso tähtiin, Otavahan, niihin piirtyy kohtalos.
Jos et nouse, taistoon ryhdy, kahlein jäät ahdingos.
Nouse. — Iske hyiseen hankeen kaikki, jotka eessä näät!
Maa on meidän. Vaikka peittäis sitä aina hanki, jää.

Maat' ei tätä sortajalle luovuteta milloinkaan.
Joka askel' Pohjan miesten hurmeella on ostamaa.
Maata tätä uljahana leijonamme vartioi.
Se ei sorru, ympärillä vaikka tuima viima soi.
Alla hakaristilipun nousuhun käy pohjan koi.
Kalpaan tartu. Kahleet heitä. Taistohon jo merkki soi.
Nouse. — Iske hyiseen hankeen kaikki, jotka eessä näät!
Maa on meidän. Vaikka peittäis sitä aina hanki, jäät.

卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐 卐 卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐

Punaisen Valtakunnan arvoitus.

(Jatk. siv. 1)

sähkölamppujen vaikutuksesta. Siellä täällä näkee miehen saappaissa ja nahkatakissa, jokin tjekalainen virkamies kenties. Katua pitkin tulee komppania sotilaita virkein askelin ja aivan uusissa tamineissa, pitkissä jalkoihin ulottuvissa vormuissa. Reipas laulu kaikuu, joskin se on hieman suruvietteinen.

Vielä tänä päivänä nähdään neuvostolassa jonottajia jonkin myymälän edessä. Usein sattuu että työmies vapaapäivänään odottaa vuoroaan myymälän edessä ja kun vihdoin pääsee sisälle, on kaikki loppuun myyty. Jos hänelle onnistuu saada kotiin hieman leipää ja kaalia, voi hän olla onnellinen. Toistakin kauppaa — n.s. ei laillistettua — harjoitetaan, mutta hinnat ovat siinä työläiselle ylipääsemättömät.

Ruokaloita on olemassa erilaisia, mutta niissä on ensin maksettava, jonka jälkeen annos saadaan. Puhumatta valtion hotelleissa, joissa saa mitä tahansa, mutta niissä täytyy olla paljon rahaa tullakseen toimeen. Jollakin takakadulla voi nähdä palelevan naisen ryysyissään myymässä jotakin pientä omaisuutta; tämä nainen voi olla joku entinen suuriruhtinatar, joka on menettänyt kaiken.

Kun kysyy työläiseltä hänen mielipidettään nykyisiin asioihin, on hän tavallisesti varovainen vastauksensa antamisessa. Hän ei voi tietää, lieneekö kysyjä jokin tjekaurkkija. Vakuutettuna kysyjän viattomuudesta hän voi sanoa, että onhan nyt todellakin huonoa, mutta eihän tsaarien aika sen parempi ollut. Nyt ovat kuitenkin omat miehet johdossa, eikä kaikkea voi tehdä yhdellä kertaa. Sitäpaitsi on porvarillinen maailma suin hampain neuvostolaa vastaan, joka tämäkin osaltansa vaikeuttaa oloja.

Toiset suoraan kiittävät nykyistä suuntaa ja ovat vakuutettuja siitä, että päivä päivältä valkenee. Tosin nykyään saa maksaa liian paljon kaikennäköisiin bolsheviikkitarpeisiin ja maailmanvallankumousta varten palkasta, mutta sille ei mitään voida. Mutta vielä löytyy sellaisiakin, jotka ovat menettäneet jonkun omaisen nykyisen vallan takia ja he ovat tietenkin vihamielisiä hallitsevalle luokalle.

Neuvostolan toimenpiteet entisen perhe-elämän muuttamisesta neuvostolan ihanteita tyydyttämään ovat kohtalokkaat joka suhteessa. Siinä yhteydessä «vapautettiin» nainen, eikä tämän enää tarvitse totella miestä, ellei tahdo. Naimisiin pääsee menemällä kumppaninsa kanssa johonkin rekisteröimistoimistoon ja lunastamalla asiakirja siitä. Yhtä nopeasti pääsee taas eroon. Alussa tapahtui tämän takia erittäin paljon eroja ja kaikennäköisiä rettelöitä. Moni nainen oli nyt niin vapaa, että «Komsomollit» valtiollisen nuorisoyhtymän jäsenet, uskoivat saavansa hänelle tehdä mitä tahansa. Ellei hän suostunut, sanottiin hänet vastavallankumoukselliseksi. Moni meni niinkin pitkälle, että nuoret poikaoppilaat raiskasivat opettajatartaan koulussa ja komsomolit jahtasivat nuoria tyttöjä kaduilla. Silloin päätti hallitus näyttää olemassaolonsa ja kun muutamat ylioppilaat raiskasivat tyttöopiskelevan vastoin tämän tahtoa, ne ammuttiin yksinkertaisesti. Jos tapahtuu jotakin samanlaista vastoin naisen tahtoa, joutuu tekijä kuolemantuomion eteen ja tämä auttaa. Myös murhajat ja varkaat ovat saaneet saman kohtalon osakseen.

Tämän jälkeen on melko turvallista kävellä neuvostolan katuja.

Omituiselta tuntuu, että m.m. makuuvaunusijoja rautatiellä järjestetään niin, että makuutoveriksi voi joutua nainen. Ulkomaalainen punasen ristin tytär matkusti kaukaiseen itään neuvostolan kautta ja huomasi kauhukseen saaneensa miesväkeä toverikseen. Hän meni heti paikalla konttoriin vaatien muutosta. Muta hänelle naurettiin ja kysyttiin, eikö hän tiedä, että hän nyt oleskelee neuvostovaltakunnassa.

Entinen loisto kaduilla on hävinnyt. Valkoinen kovakaulus herättää jo huomiota ja huudetaan: Burschui.

Työläiset savat vapaan lääkärihoidon tarvitessa ja vapaat matkat kesälaitumelle, loman sattuessa. Hän on siitä hyvin tyytyväinen, mutta komennetaan usein vastoin tahtoaan kaikennäköisiin paraateihin.

Vallankumouksen jälkeen saatiin varsinkin Moskovan kaduilla nähdä alastomia ihmisiä, jotka kantoivat plakaattia jossa seisoi: Alas petollinen ujous. Kun näitä ihmisiä myös alettiin näkemään autoissa ja raitiotievaunuissa, sai hallitus siitä kylläkseen ja ukaasi julistettiin, jossa alastomana käveleminen muualla kuin määrätyillä alueilla kiellettiin. Syyksi siihen sanottiin, ettei neuvostolan kylmät sääolosuhteet olleet kansalaisille terveelliset.

Nykyajan neuvostovenäjä on kuin suuri muurahaispesä, jossa kukin kansalainen vetää kortensa yhteiseen pesään.

卐

OSTAKAA SKJ:n ARPAJAISTEN ARPOJA!

Harjoitetaanko petosta arpajaisissa?

Suomessa on viime vuosina ollut runsaasti arpajaisia. Ei kulu kauvankaan, kun tuon tuostakin julistetaan alkavaksi tai lopetetuksi jotkut n.s. "suurarpajaiset". Tietysti ei ole mitään vikaa siinä, että arpajaisia pidetään ja että Suomen kansa etsii onneaan näissä yrityksissä. Mutta aivan viime aikoina on tullut muotiin uusi tapa pitää arpajaisia, jota ei voi sivuuttaa vaikenemalla. Tätä uutta tapaa voisi nimittää vaikkapa "jälkiarpajaisiksi", jotka johdonmukaisesti ajateltuna tuntuu — **rikolliselta** — tai ainakin lakien puutteellisuudelta tässä kohden.

Tämän uuden käytäntöön levinneen "arpajaiskaavan" mukaan eivät arpajaiset lopu silloin, kun arpajaiset ovat pidetty, vaan silloin ne näyttävät vasta alkavankin. Tämä merkitsee lyhyesti sitä, että arpoja **myydään** vielä senkin jälkeen kun arvonta on pidetty. Tuorein esimerkki tällaisista "jatkoarpajaisista" on äsken "päättyneet" Edistyspuolueen arpajaiset. Lainaamme pari ilmoitusta Helsingin Sanomista, jotka antavat selvän kuvan siitä omituisesta menettelys-

PERUSAJATUS 7. 卐

Yhteishyvää tarkoittavien päämääriensä toteuttamiseksi järjestö luo tämän edellytämän UUDEN MAAILMANKATSOMUKSEN kansalaisiimme pitäen yhteiskunnallisessa elämässämme tunnuslauseenaan: »KOKONAISUUDEN ETU ENNEN YKSITYISETUA».

Kaukaisen idän arvoitus?

Voimme täydellä syyllä sanoa, että noin kymmenkunta vuotta sitten näytti kolmannen luokan odotussali Helsingin asemalla aika omituiselta. Pitkin permantoa virui joukko vinosilmäisiä ihmisiä. Jotkut naisista, sillä niitäkin oli mukana, ruokkivat pikku lapsiaan, syöttämällä niille pureskeltuja leipätukkoja. Tämä herätti katsojissa vähemmän mieluisia mietteitä. Kieli, jota vieraat käyttivät, tuntui omituiselta äänenhakkaamiselta. Kai, ai ja ping yhtämittaa. Puheita säesti alituinen käsien huitominen ja ruumiin väänteleminen, joka osoitti, ettei tämä herrasväki ollut täysin vieras syöpäläisiltä.

Olemme jo arvanneet, että kysymyksessä oli kiinalaisia.

Maailmansodan aikana saimme jo tehdä vinosilmien kanssa tuttavuutta. Kiinalaisia hankittiin venäläisten silloisten vallanpitäjien taholta tänne juoksuhautoja kaivamaan ja selvää on, ettei kellertävänihoisten kermaa juuri saatu sitä työtä tekemään. Myöskin venäläiset sotaviranomaiset katsoivat näitä vinosilmäisiä enemmän toisarvoisiksi ihmisiksi ja antoivat piiskan heilua. Miehet asustivat Helsingin ulkopuolella maaluolissa ja ulkorakennuksissa. Heistä alkoi piankin kulkemaan kaikenlaisia huhuja ja sanottiin, että he tekivät naisille väkivaltaa ja varastivat minkä käsiin saivat. On mahdollista, että tämä kaukaisesta idästä meille haalittu joukko teki itsensä syypääksi siihen, mistä heitä syytettiin, mutta jos niin oli, niin viranomaiset osasivat pitää tapahtumia salassa. Eräänä päivänä nähtiin jokin kiinalainen esikaupungin katua pitkin tallustelemassa, kauniisiin keltaisiin riepuihin vaatetettuna ja niistä luettiin sanat: Sov i ro. (Lepää rauhassa).

Suomi ei tosiaankaan saanut nähdä itämaalaisten parhaimmistoa näillä main, päinvastoin. Mutta kiinalaisia ei voida kokonaisuudessaan verrata äsken mainittuihin irtolaisiin.

Nykyään, jolloin miltei koko maailma puhuu kaukaisesta idästä, lienee mielenkiintoista kosketella Kiinan suuren kansan elintapoja ja menneisyyttä.

En usko kovinkaan erehtyväni, jos mainitsen, että meillä suuressa määrin on kiinalaisista väärä käsitys. Minkä me saamme sanomalehtien palstoilta lukea, on tavallisesti, että joku se ja se kenraali on ryhtynyt kapinoimaan ja että joku lähetyssaarnaaja on murhattu. Meistä tuntuu kiinalainen epäilyttävältä, raa'alta ja vähemmän puhtaalta ihmiseltä. Koulussa luimme kenties kiinalaisten naisten kauniista pikku-jaloista ja omituisista tavoista muissakin suhteissa. Jotkut tietävät, että mandariineilla on yksinvalta ja että kiinalaisia helposti päistään lyhennetään. Kaikesta saamme käsityksen, että kiinalainen ja hänen maansa on meille epämiellyttävä.

Joskin Kiina edelleen on kaikkien mahdollisuuksien maa, niin täytynee meidän useassa kohdassa korjata käsityksemme siitä ja sen kansasta.

Suurin osa kiinalaisista on ahkeraa, täsmällistä ja uhrautuvaa väkeä, joka ei kärpäsellekään halua tehdä väkivaltaa. Kiinan kansa on vanha kulttuurikansa ja sen luku arvioidaan suunnilleen 470 miljoonaksi. Kiinalaiset tunnetaan monista keksinnöistä, joita vasta myöhemmin on otettu käytäntöön muualla. Kaikennäköiset kiinalaiset käsityöt, lakeeraukset ym. ovat tulleet maailmankuuluisiksi. Mutta kiinalaisten eristäytyminen muista kansoista on vaikuttanut sen, että keltaiset viime päiviin saakka ovat uskoneet olevansa muita kansoja etevämpiä. Kiina, suuren keskustan valtio, on niistä ollut maailman pyhin ja suurin.

Kiina oli jumalien tunnustama maa ja kaikki toiset vähempi merkityksellisiä. Vieraita »paholaisia» ei koskaan ennen haluttu nähdä oman maan rajojen sisällä ja heitä on, mikäli kuitenkin ovat uskaltaneet sijoittua sinne, tapettu lukuisasti.

Kiinassa vihdoinkin muuttui itsevaltias keisari ja kansan valitsema presidentti astui tilalle. Ja sen jälkeen alettiin vähitellen suureksi omaksi hämmästyksekseen huomata, että nämät vieraat paholaiset itse asiassa monessa suhteessa olivatkin heitä etevämpiä. He näkivät tämän selvästi Kiinan Japanin sodassa ja ns. boksarikahakoissa. Kiinalaiset, jumalien omat lempilapset, saivat selkäänsä ja heidän täytyi alistua nöyriin alistuviin ehtoihin. Nyt alkoi Kiinassa vähitellen ilmautua uusia pyrkimyksiä, joitten päämäärä kerta kaikkiaan oli vieraitten paholaisten ulosheittäminen omasta pyhästä maasta. Monet voimat tekevät työtä ämän päämäärän puolesta, mutta kiinalaisten oma ristiriitaisuus keskenänsä ja alituiset kaikennäköiset kapinat estävät luomistyön.

Kiinalainen on olemukseltansa kaikkein vähimmin kommunisti, huolimatta siitä, että Feng ehkä omiin tarkoituksiinsa yritti solmia heidän kanssaan liittoa. Päinvastoin hän haluaa pitää kaikkea vanhaa ja omia traditioita pyhänä. Kiinalainen kunnioittaa vanhempiansa enemmän kuin mikään muu ja isän sana on kasvavan nuorison laki.

Kansan lukuisuuden ja asutuksen tiheyden vuoksi on kiinalaisen elettävä sangen yksinkertaisesti ja hän tuleekin toimeen niin vähällä, että emme millään voi sitä uskoakaan. Kourallisella riisiä ja vedellä hän elää tyytyväisenä, jolloin toiset kenties kuolisivat nälkään. Ja kuitenkin hän aamusta iltaan voi aherrella raskaassa työssä. Yksinkertaisilla elämäntavoillansa kiinalainen on voinut tulla sangen vaikeaksi kilpailijaksi eurooppalaiselle tahi valkoihoiselle ylimalkaan. Amerikassa on kysymys tullut varsin polttavaksi ja muu väestö on vaatinut lainsäädännöksiä keltaisia vastaan.

Kiina läpikäy parastaikaa murroskautta. Aina vuodesta 1912 saakka ovat eri kenraalit ja presidentit siellä kiistelleet vallasta. Yuan Shi Kai, Kiinan ensimmäinen presidentti oli kykenevä mies, mutta hänen tehtävänsä oli mahdollisimman vaikea. Hän ei kuitenkaan edeltäpäin riittävästi harkinnut tekoaan, kun hän 1915 yritti keisariksi. Hän aiheutti tämän kautta vallankumouksen ja jätti toimensa. Ei mikään hänen jälkeläisensä toistaiseksi ole onnistunut yhdistämään valtakuntaa. Mutta tämä kaikki on epäilemättä ohimenevää. Päivä, jolloin Kiina nousee todelliseksi vallaksi, ei liene kovinkaan kaukana. Hyvin paljon tulee riippumaan siitä, miten Kiina suhtautuu nousevan auringon valtakuntaan. Jos molemmat pääsevät keskinäiseen ymmärrykseen, on askel otettu parempaan päin. Merkkejä siitä, että kaukainen itä yhdistyy, on lukuisia. Ja sen jälkeen kenties voidaan jo muualla puhua ns. keltaisesta vaarasta, josta keisari Wilhelm II niin usein varoitti. Kiinalaiset puhuvat muuten kotosalla valkoisesta vaarasta, eikä ihmettä, sillä onhan heidän maansa edelleen tavallaan suuressa määrin vieraan holhouksen alaisena. Muutamissa suurissa kaupungeissa vierailla on omia konsessioonialueita, joihin kiinalainen ei saa astua.

Japanin—Venäjän sodan jälkeen kiinalaiset yrittivät käyttää naapurin sotaniekkoja ym. opettajikseen. Mutta sitten kylmenivät suhteet 1915 ja 1919 siitä syystä, että Japanilla oli Kiinaan nähden epäedulliset vaatimukset. Maailmansodan jälkeen japanilaiset miehittivät Kiat-Choun, aikaisemman saksalaisen siirtomaan. Myös Korean politiikkansa vuoksi japanilaiset ovat hermostuttaneet kiinalaisia. Puhumatta siitä, että Japani tätä nykyä valloittaa tahi on jo valloittanut Mandshurian. Mutta kaikesta huolimatta ovat nämä naapurikansat samaa sukua ja yhteisymmärrys heidän välillänsä lienee jonain kauniina päivänä tosi.

Kiina on enimmäkseen maata viljelevä maa. Talvet ovat hyvin kylmiä, kun taasen kesät lämpöiset. Suuria vahinkoja aiheuttavat usein joet, jotka tulvivat yli äyrien. Varsinkin on Hoanghoun seutu kovasti peljätty.

Kiinalaiset ovat budhisteja, eikä lähetyssaarnaajien työ koskaan tule tuottamaan mainitsevampia hedelmiä. Kiinalainen on tyyni myös kuolemansa edellä. Alituisessa kamppailuissa kenraalien välillä hakataan useinkin päät irti vastapuolen sotamiehiltä tai rosvoilta. Pitkä rivi tuomittuja seisoskelee odottamassa lähtöpassiaan, mutta odottajat syövät rauhallisesti annettua riisiä tai polttavat tupakkaa. Jos joku lyönti pyöveliltä näyttää erikoisen onnistuneelta huudetaan siihen: »Hyvä».

Nyttemmin kiinalainen on lyhyttukkainen kuin eurooppalainen, eivätkä naiset enää tarvitse kitua liian ahtaista kengistään. Mutta maa on suuri, eikä kukaan tiedä mitä sisäosissa vielä tapahtuu. Ainakaan ei valkoihoisen ole tänä päivänäkään hyvä esiintyä kaukaisissa sisäkylissä. Häntä ympäröi silloin heti lauma huutavia lapsia ja vanhoja, jotka uhkaavat tätä »paholaista» tai heittelevät kivillä.

Sen jälkeen kuin Yuan Shi Kai kuoli, taistelevat kenraalit edelleen vallasta. Li Yuan Hung ei hallinnut tilannetta ja tuli pois ajetuksi. Chang Hsun otti ohjakset käsiinsä ja hänen jälkeensä Feng Kuo Chang. Tämän kuoltua valittiin Hau Shih Chang presidentiksi. Kun sitten 1922 Wu Pei Fu voitti kenraali Chang Tso Linin, joutui Hsu virastaan.

Li Yuan Hung tuli presidentiksi toisen kerran, mutta sai seuraajakseen Tsao Kunin, jota silloin katsottiin sopivaksi mieheksi. Mutta hänet poistettiin vallasta Feng Yu Msiangin toimesta ja sai jälkeläisekseen Tuan Chi Juin.

Yhä vielä riitelevät suurmiehet siellä eikä toistaiseksi mitään diktaattorihaamua ole noussut valtaistuimelle.

Kaikesta huolimatta kiinalaiset yötä päivää varustautuvat. Heillä on kaikennäköistä uudenaikaista sota-aineistoa, heillä on tykkejä ja lentokoneita. Bolshevikit ovat hiki hatussa yrittäneet kalastaa sameassa vedessä, mutta eivät ole onnistuneet. Iskulauseilla: Pois vieraat paholaiset, ovat bolshevikit osittaisesti niittäneet myötätuntoa ja Sun Tuat Se nin sanotaan tehneen heidän kanssaan yhteistyötä. Mutta japanilainen kova käsi on tehnyt kaikki venäläisten yritykset mitättömiksi. Niinpä uudelleen koetetaan katsoa asiat niin kuin ovat ja solmia jonkinlaista rauhaa japanilaisten kanssa.

Käsitetään vihdoin Japani voimakkaimmaksi valtioksi idässä. Sitä paitsi häämöttää keltaisten yhteinen rintama valkoista maailmaa vastaan.

Jos Japani onnistuu aikeissaan solmia pysyviä siteitä Kiinan kanssa Japanin herruuden alaisena, silloin ei kaukaisen idän tarvitse peljätä enää ketään ja ulkomaalaisten asema on kerta kaikkiaan lopussa niillä main. Tämän takana häämöttää niin valtavat perspektiivit, ettemme niitä voi aavistaakaan. Yhteisen keltaisen rintaman edessä on kysymyksenalaista, miten käy kauempana olevien maitten, joissa Englanti, Ranska ym. tänään hallitsevat. Seisomme kenties ennen pitkää niin suurten mullistusten edessä, että ne muuttavat koko maailman nykyisen kartan.

Kiinalainen probleemi ei ole enää vain kiinalainen, vaan koko keltaisen maailman probleemi. Tämän päivän Japani osaa käyttää Kiinaa hyväkseen ja on mahti, joka ei väisty bolshevikien eikä amerikkalaisten edestä. Ja vaikka koko muu maailma yhtyisi keltaista vaaraa vastaan, niin on kysymyksenalaista, voidaanko sille enää mitään. Sitä jyrkkää kallionlujaa voimaa, jota juuri japanilaiset ovat viime vuosina osoittaneet, sitä ei näe missään niin selvästi kuin juuri siellä. Muussa maailmassa näyttää kaikki riitaiselta.

Ensimmäinen, joka joskus saa odottaa iskun idästä on Sowjet, ja tämä pyrkii vaaran lähestyessä solmimaan liittoja sekä amerikkalaisten että muitten kanssa.

Me elämme kohtalokasta aikaa. Kukaan ei varmuudella voi sanoa, milloin idässä paukkuu.

P. H.

卐

Hakaristin marssi.

Vastus vaikka meitä painaa,
nään aatoksissain kauniin näyn:
tää kansa, joka sorrettuna on
viel' nuorten kera kerran voittoon käy.

Mä näen uuden Suomen koiton
nousevan, luovan uutta elämää,
kera nuorten viel' perivän voiton
ja sulattavan kansastamme jään.

Mä näen kansan, joka käy vaan
eteen, ei taakse milloinkaan.
Luovan elämänsä lakiin, Jumalaan,
kera johtajansa käyvän vaikka kuolemaan.

Vapaata, onnellista kansaa mielet halaa,
mi rauhas' elää, vaalii onneaan,
miss' hakaristi taivahalla palaa,
merkki, mi mullistaapi maailman.

Mä näen sen ristin ain',
sen voiman, kunnian, sen taistelun.
Se kulkee, voittaa kansat maailman,
myös vapauttaa Pohjan jalopeuran
sorretun.

Kaikk' maailman kansat kuunnelkaa
ääntä, mi kiirii yli vuorten, vesien,
se syttyy, taistelee ja valioittaa,
se on ääni hakaristin, on onnen ääni jo
ajoist' isien.

Nousu innoin nuori Suomen kansa,
sun poikas nuoret ei sua unhoon paina
vaikk' miehet vaihtuu, lepää taatot
haudoissansa
mutt' muisto sankareitten elää aina.

HERÄÄ SUOMI! Herää synnyinmaa,
niin kuolen onnellisna nähdessäni Sinun
hyvin voivan.
Ei murhetta, ei tuskaa katkeraa,
Mä kuulen hautaanikin riemuäänen
soivan.
Kun lapset huomenen
sovuss' elää, vanhaa vain muistellen.

22. 4. 34.

Artur Sjöstrand.

卐

— **Lehtemme lukijat ja kannattajat.** Teillä on tilaisuus hankkia halvalla korihuonekaluja ja harjateoksia Sokeain Myymälästä Annankatu 16. Muistakaa sokeita! Viittaamme ilmoitukseen.

— **Arvoisat lehtemme lukijat.** Uusi lihakauppa avattu Keskuskatu 4:ssä; siellä on saatavana kaikkea alaan kuuluvaa tavaraa. Viittaamme ilmoitukseen toisessa paikassa lehteämme. SKJ:laiset velvollisuutemme on käyttää niitä liikkeitä, jotka ilmoittavat lehdessämme.

---

tä, joka on tullut **kaikissa** tämänluontoisissa arpajaisissa käytäntöön:

Kuka on voittanut 50,000 Edistyspuolueen pika-arpajaisista, on kysymys, jota näinä päivinä arvaillaan myöskin arpajaistoimistossa. Kun pika-arvat ovat suljettuja ja koko arpamäärä kirjapainossa huolellisesti sekoitettu, eikä arpajaistoimistoon vielä tähän mennessä, vaikka päävoittoon oikeuttavan arvan numero (28027) on yli viikon ollut tunnettu, ole saapunut tietoa voittajasta, näyttää siltä, että mainittu arpa on vielä myymättä. Arpoja myyvät vielä m.m. Helsingin Sanomain konttorit, rautatiekirjakaupan myymälät, myyntikonttori Lucrum ja Yleinen Sanomalehtitoimisto.

Missä on arpa n:o 28027? Kas, siitäpä kysymys. Onko se myyty vai myymättä on epätietoista, joten joku onnellinen voi ottaa 50,000 mk vielä kiinni sieltä, missä edistyspuolueen pika-arpoja myydään. Arpoja, à 10 mk, myyvät Helsingin Sanomain konttorit, rautatiekirjakaupan myymälät y.m. asiamiehet eri puolilta maata. Arpa n:o 21055 merkitsee 25,000 mkn voittoa, arpa n:o 5804 taas 10,000 mk. Voittoluettelo julkaistaan ensi torstain lehdessä ja ainakin siihen saakka myydään arpoja, mikäli niitä vielä on saatavana.

Ylläolevien lainausten jälkeen kysymme: — Entäpä, jos arpa N:o 28027 ja paljon muita "voittaneita" arpoja **jää myymättä?** Mutta tämähän on petosta, huudahtanee joku lukijoista. Niinkin voi olla, mutta arpajaiskielellä sanotaan, että "voitot ovat **lunastamattomina** jääneet arpajaisten toimeenpanijoille".

On helppoa panna toimeen arpajaisia yleensä, kun saa painaa vaikka kuinka paljon arpoja, myydä niistä ehkäpä vain pieni osa ja toimittaa arvonta sekä myydyillä, että **myymättömillä** arvoilla.

Tappion vaara tällaisissa arpajaisissa on aivan olematon, kun vain muistaa painaa kyllin paljon arpoja. On kokonaan toisarvoinen seikka, jos kaikki arvat tulevat sitten myydyiksi tai ei, sillä **kaikki** arvat ovat mukana arvonnassa ja voitot jakautuvat melko tasaisesti sekä myydyille, että myymättömille arvoille.

Päävoittoon oikeuttava arpa kaikista houkutuksista huolimatta voi jäädä myymättä. Onko silloin tapahtunut oikeutta arpojen ostajille? Emme vastaa tähän kysymykseen itse, vaan jätämme lukijan ratkaistavaksi tämän kysymyksen. Ehkä lainvalvojilla tai ainakin lainlaatijoilla on syytä ajatella asiaa, sikäli kun kansanvallan suojaamiselta joutavat.

Spes.

卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐

HERÄÄ SUOMI **ilmaiseksi**

jokaiselle, joka lähettää 5 kpl. Herää Suomen 1/1 v. tilauksia v. 1934. Tilaukset voi tehdä alla olevalla lipulla:

Tilaajan nimi	Tarkka osoite

Tilausmaksut à 35:— saa periä jälkivaatimuksella. seuraa mukana.

Asiamiehen nimi ja tarkka osoite.

Leikatkaa tämä lippu irti, täyttäkää ja lähettäkää se Herää Suomen konttoriin osoitt. Helsinki, E. Makasiinink. 6.

卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐

Sekalaisia ilmoituksia

Suomen Kansan Järjestö
JÄRJESTÖTOIMISTO ja KANSLIA
Helsinki. Etelä Makasiininkatu 6.

Puhelimet:

Järjestön johtaja ....
Toimiston päällikkö . } 24 100
Järjestön rahastaja ..

Lehtijaosto:
" kassa ....
" ilmoitukset . } 34 793
" tilaukset ..

Toimitus	21 456
Arpajaistoimisto	33 156
Työtoimisto	24 100

HELSINGIN PIIRITOIMISTO, E. Makasiininkatu 6. Puh. 24 100
SKJ Helsingin Sörnäisten lukutupa, V linja 14.
Uudenmaan piirikanslia, E. Makasiininkatu 6. Puh. 24 100
Turun aluekanslia, Turku, Eerikinkatu 12.
Mäntsälän alue, Mäntsälä, Vuori.
Länsi-Uudenmaan alue, Karjaa. Puh. 1 41
Kuopion aluekanslia, Kuopio, Puijonk. 15. Puh. 991.
Vaasan I aluekanslia, Korsholma, opett. Kull.
Vaasan 2 aluekanslia, Vaasa, Vaasanpuistikko. Kerman
Viipurin aluekanslia, Viipuri, Ristimäki, Kaalimaankatu 2, Saarinen.
Jyväskylän alue, Jyväskylä. Asemakatu 5.
Porvoon aluekanslia, Porvoo, Huvilakatu 6.
Loviisan aluekanslia, Loviisa, Mariank. 7. A.
Hämeenlinnan aluekanslia, Hämeenlinna, Hätilä, Harjula.

Herää 卐 Suomi
Suomen Kansan Järjestön pää-äänenkannattaja.

Tilaushinnat:

1/1 v.	35:—
1/2 v.	20:—
1/4 v.	15:—
1 kk.	6:—
Irtonumeron hinta	1:—

Ilmoitushinnat:
Palstamm. tekstin jälkeen 1:—, tekstissä 1:20, määrätyllä paikalla 10 % koroitus.

Lehti ilmestyy joka torstai.

Helsinki 1934.
Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapainon Oy.